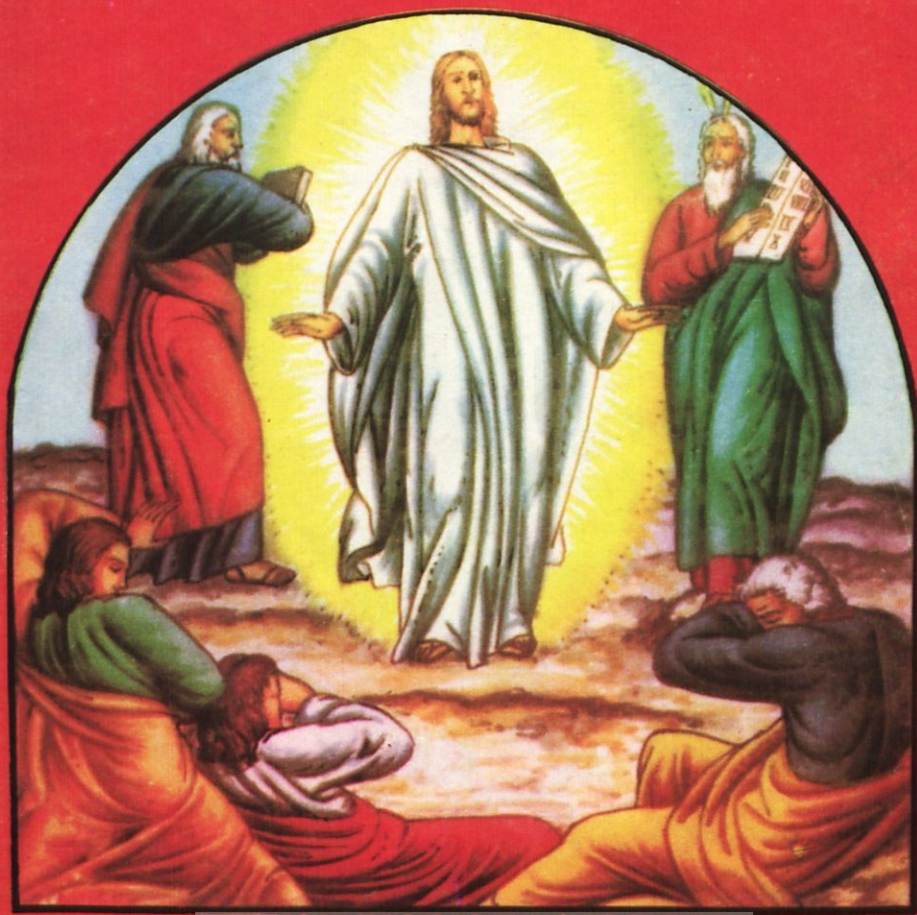

3
25

690

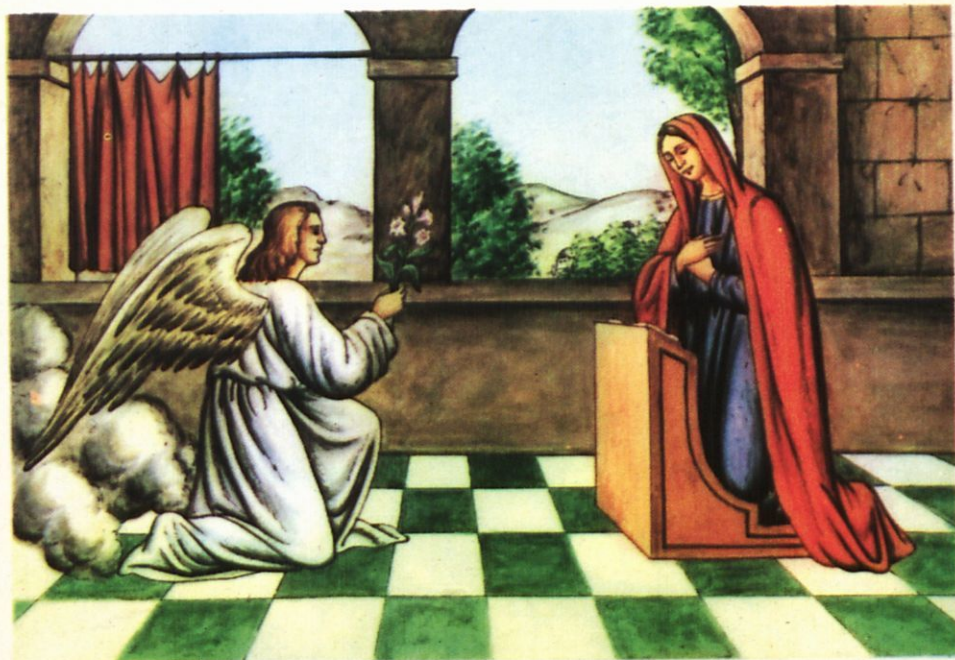
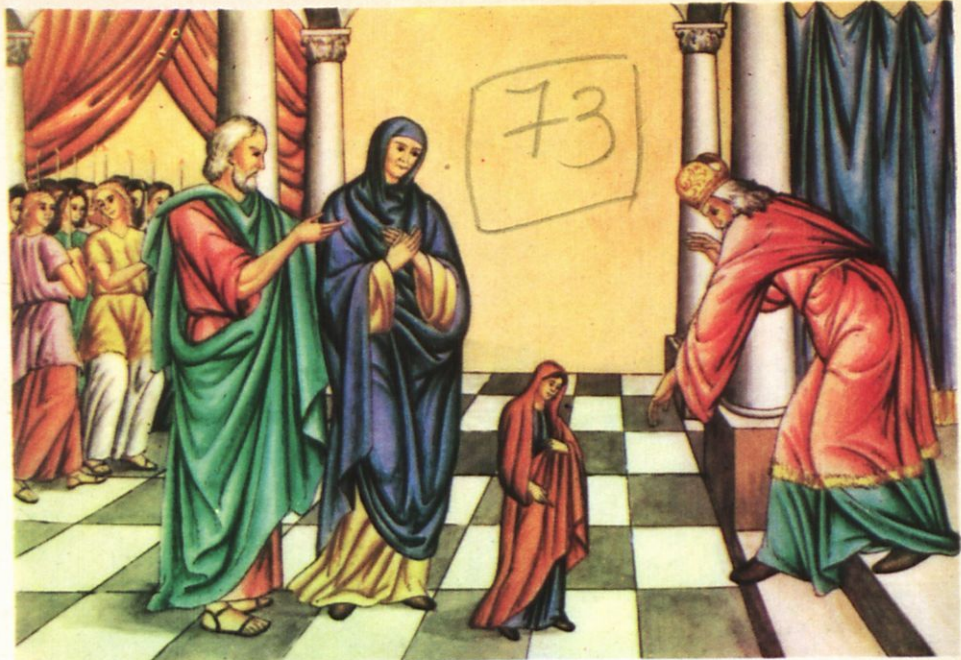
ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ : ΙΩΑΝ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΕΙΜΕΝΑ : ΘΑΝ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

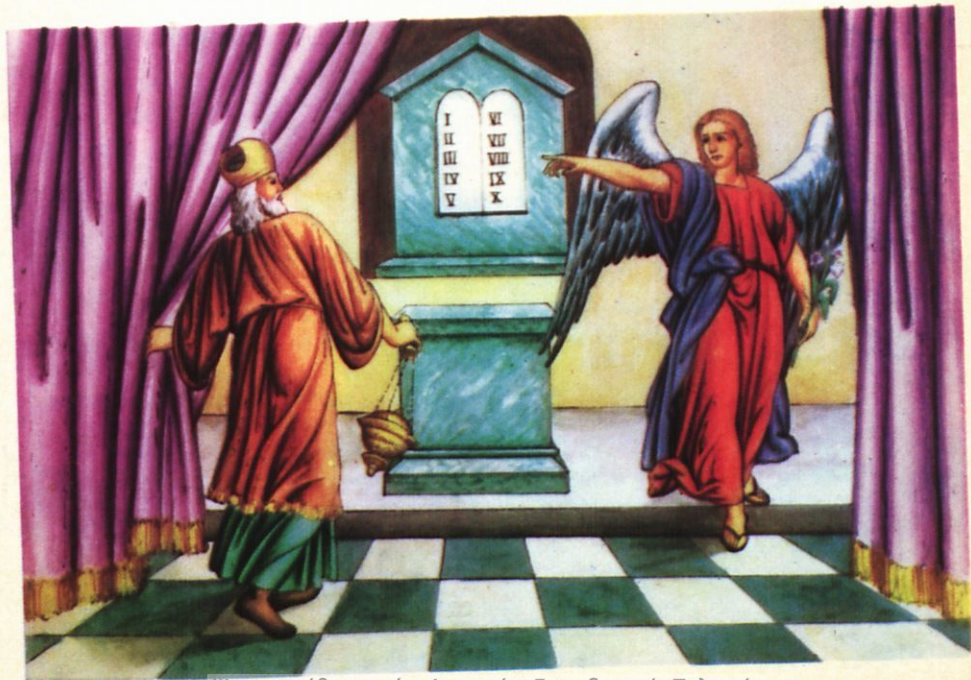
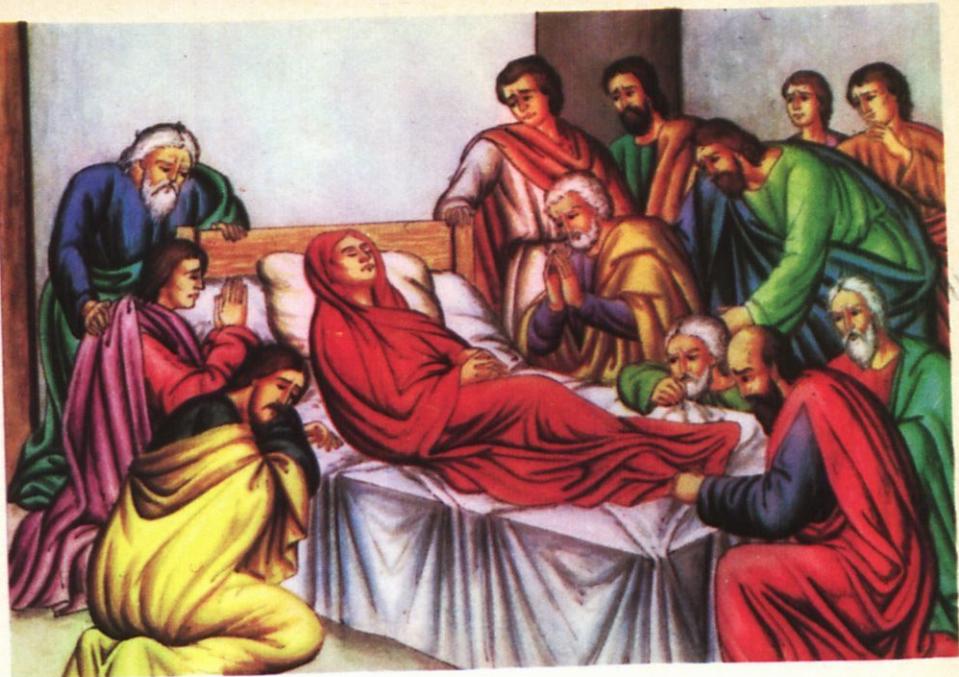
Θ
25

Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἦταν ἄνθρωποι εὐσεβεῖς. Ζοῦσαν στήν Ναζαρετ καὶ δὲν εἶχαν παιδιά. Παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα. Κι ὁ πανάγαθος Θεὸς τοὺς χάρισε ἓνα κοριτσάκι, τὴ Μαρία. Οἱ γονεῖς χάρηκαν. Κι ὅταν τὸ κοριτσάκι ἔγινε τριῶν ἐτῶν, τὸ ἀφιέρωσαν στὸ Ναὸ γιὰ νὰ ὑπηρετῇ τὸ Θεό. Ὁ Ἀρχιερέας Ζαχαρίας τότε, παρέλαβε τὸ μικρὸ κοριτσάκι καὶ τὸ ὠδήγησε στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Δώδεκα χρόνια ἔμεινε ἡ Μαρία στὸ Ναό. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα εἶχαν πεθάνει καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ ἀρραβώνιασαν τὸ ἀπροστάτενο κοριτσὶ μὲ τὸν Ἰωσήφ, ποὺ ἦταν ξυλονοργός. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία κατήγγοντο ἀπὸ τὸ βασιλικὸ γένος τοῦ Δαβίδ.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ μικρὴ Μαρία εἰσηλθε στὸ Ναὸ τὴν ὀνομάζομε Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ ἐκκλησία μας τὴν εορτάζει στις 21 Νοεμβρίου ἐκαστοῦ ἔτους.

Ἡ Μαρία μεγάλωσε, ἦταν σεμνὴ καὶ μελετοῦσε ἱερὰ βιβλία. Μιὰ μέρα τοῦ Μαρτίου, ἐκεῖ ποὺ ἦταν στήν κάμαρά της καὶ προσευχόταν, παρουσιάστηκε μπρὸς της ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ. Εἶχε ἓνα λευκὸ κρίνο στὰ χεῖρια του καὶ μὲ φωνὴ γεμάτῃ γλυκύτητα τῆς εἶπε «— χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία! Ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί» Ἡ Μαρία τρόμαξε καὶ κοίταξε μὲ θαυμασμὸ τὸν ἄγγελο. Δὲν καταλάβαινε τί νόημα ἔκλειναν ὅλα ἐκεῖνα. Ὁ ἄγγελος ὅμως τὴν καθυσύχασε λέγοντας: «— Μὴ φοβᾶσαι, Μαρία. Ἐσένα ἔχει ἐκλέξει ὁ Θεός, νὰ γεννήσῃς τὸν υἱὸ του, τὸν Ἰησοῦ. Αὐτὸς θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες». Ἡ Μαρία τόλμησε νὰ ρωτήσῃ. «Μὰ πὼς θὰ γίνῃ αὐτό, ἀφοῦ δὲν εἶμαι παντρεμένη;» «— Πνεῦμα Ἅγιον θὰ ἔλθῃ πρὸς σέ καὶ ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου θὰ σέ προστατεύσῃ». Ὁ ἄγγελος εἶπε αὐτὰ καὶ ἐξαφανίστηκε. Ἡ Μαρία γονάτισε καὶ προσευχήθηκε. «Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ» εἶπε. Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἄγγελος ἔφερε τὴν εἶδηση στὴ Μαρία τὴν ὀνομάζομε Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν εορτάζομε στις 25 Μαρτίου.

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Μετά ἀπὸ τῆ Σταύρωσι τοῦ Κυρίου, ἡ Παναγία πῆγε σὸ σπίτι τοῦ μαθητῆ τοῦ Ἰησοῦ, Ἰωάννη. Ἐζῆσε ἐκεῖ πάρα πολλὰ χρόνια. Ἀλλά, ὅταν ὁμως ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς νὰ πεθάνῃ ἐγινε ἓνα θαῦμα. Ἐνῶ ἡ Παναγία ἦταν ἐτοιμοθάνατη, λευκὲς νεφέλες ἄρπαξαν στ' αὔλα φτερά τους τοὺς Ἀποστόλους ποὺ εὐρίσκοντο καὶ ἐδίδασκον εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς καὶ τοὺς ἔφεραν σὸ κρεβάτι της. Ἡ ἐτοιμοθάνατη Θεοτόκος τοὺς εὐχάρηθη δίνοντας τους θάρρος καὶ πέθανε. Τὸ Θάνατο τῆς Παναγίας ἡ ἐκκλησία μας τὸν ὀνομάζει Κοίμησι τῆς Θεοτόκου, διότι πιστεῦει πὼς ἡ Παναγία δὲν ἀπέθανε ἀλλὰ κοιμήθηκε. Οἱ Ἀπόστολοι τὴν ἔθαψαν μὲ σεβασμὸ καὶ εὐλάβεια. Πάνω στὸν τάφο τῆς Θεοτόκου ἡ Ἁγία Ἐλένη ἔκτισε μεγαλόπροση ἐκκλησία. Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ βρίσκεται στοὺς Ἁγίους Τόπους. Τὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου τὴν εορτάζει ἡ ἐκκλησία μας στὶς 15 Αὐγούστου.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Στὴν Ἱερουσαλήμ, στὴν πόλι Χεβρών ζοῦσαν ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβητ, ἐνάρετοι ἄνθρωποι. Δὲν εἶχαν παιδιά καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ ἓνα. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὶς προσευχὰς τους. Καὶ μέσα σὸ ναὸ, ὅπου ὁ Ζαχαρίας ἦταν ἱερεὺς, παρουσιάζεται μιὰ μέρα ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ. Ὁ Ζαχαρίας φοβήθηκε. «—Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ λέει, ὁ Θεὸς ἄκουσε τὶς προσευχὰς σου. Ἡ Ἐλισάβητ θὰ γεννήσῃ γιὸ ποὺ θὰ τὸν ὀνομάσῃς Ἰωάννη». Ὁ Ζαχαρίας τόλμησε ν' ἀμφιβάλλῃ. «—Πῶς εἶναι δυνατόν; Ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου εἶμαστε γέροισι». «—Τίποτα δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο γιὰ τὸ Θεὸ, ἀπαντᾷ ὁ Γαβριήλ. Γιὰ τὴν ἀμφιβολία σου ὁμως αὐτὴ, θὰ μείνης ἄλαλος ὅσο νὰ γεννηθῇ τὸ παιδί». Καὶ ὅπως διέταξεν ὁ ἀρχάγγελος ἔτσι καὶ ἐγινε. Ὁ Ζαχαρίας ἔμεινε ἄλαλος καὶ ἡ Ἐλισάβητ ἔγγνος. Ὡσπου μιὰ μέρα γεννήθηκε ἓνα ὄραϊο ἀγοράκι. Κι ὅταν ἦρθε ἡ μέρα νὰ τὸ βαφτίσουν καὶ ρώτησαν ποῖο ὄνομα νὰ τοῦ δώσουν, ἐκεῖνος ἔγραψε σὲ μιὰ πλάκα («Ἰωάννη»). Καὶ ἀμέσως λύθηκεν ἡ γλῶσσα του. Τὴ γέννησι τοῦ Ἰωάννου τὴν εορτάζει ἡ ἐκκλησία μας στὶς 24 Ἰουνίου.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μεγάλος πιά ὁ Ἰωάννης ἐπῆγε στήν ἔρημο, κοντά στόν Ἰορδάνη ποταμό. Ἐζοῦσε μόνος του, ἔτρωγε μέλι, ἀκρίδες καί ἄγρια χόρτα. Φοροῦσε κί ἓνα δέριμα ζώον. Ἦταν ὁμως μέγας προφήτης. Μὲ τὴ διδασκαλία του ἀποκτᾶ πολλοὺς μαθητάς. Ἐλεγε «Μετανοεῖτε, διότι πλησίασεν ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν!» Ὅσοι πίστευαν στίς προφητεῖες του τοὺς βάφτιζε στοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ τὰ νερὰ λέγοντας: «Ἐγὼ σᾶς βαφτίζω μὲ νερό. Ἐκεῖνος καὶ ἐνοοῦσε τὸ Χριστό, θὰ σᾶς βαφτίσῃ μὲ Πνεῦμα Ἅγιον» Καὶ τοὺς δασκάλευε νὰ πράττουν τὴν ἀρετὴ καὶ νὰ κάμουν ἀγαθὰς πράξεις. «—Μήπως εἶσαι ὁ Μεσσίας»; τὸν ρωτοῦσαν μερικοί. «—Ὁχι, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης. Ἐκεῖνος πὸν ἔρχεται πίσω μου εἶναι μέγας. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε τὰ κορδόνια τῶν παπουντιῶν του νὰ λύσω!» Καὶ ὁ προφήτης Ἰωάννης βάφτιζε καὶ φώναζε. «Μετανοεῖτε! Πλησιάζει ἡ τιμωρία γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Κάθε δέντρο πὸν δὲν κάμνει καρπὸς κόπτεται καὶ ρίχνεται στὴ φωτιά!» Καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς ἐπειδὴ μὲ τὰ λόγια του προετοιμάζε τὸ δρόμο στοῦ Μεσσία, ὠνομάσθηκε Προδρόμος. Τὴν μνήμη τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ ἡ ἐκκλησία μας τὴν ἐορτάζει στίς 7 Ἰανουαρίου.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη πὸν κατεδίκαζε τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀκούστηκε γρήγορα σ' ὅλη τὴν Παλαιστίνη. Κατηγοροῦσε τὴν ἀδικία καὶ κατέκρινε τὴν ἁμαρτία. Δὲν ἐδίστασε νὰ κατηγορήσῃ ἀκόμα καὶ τὸ βασιλεῖα τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδη Ἀντίπα καθὼς καὶ τὴ γυναῖκα του Ἡρωδιάδα, γιὰ τίς ἁμαρτίες τους. Ὁ Ἡρώδης τότε διέταξε καὶ συνέλαβαν τὸν Ἰωάννη. Τὸν ἔριξαν στὴ φυλακή. Περισσότερο ὁμως ἀπὸ ὄλους ἐπιθυμοῦσε τὸ θάνατο τοῦ Ἰωάννου ἡ Ἡρωδιάς. Καὶ δὲν ἄργησε νάρθη ἡ εὐκαιρία πὸν ζητοῦσε. Ἐορτάζοντο τὰ γενέθλια τοῦ Ἡρώδη. Ἡ Σαλώμη, ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδος ἐνθουσίασε τὸν Ἡρώδη γιὰ τὸν ὠραῖο χορὸ τῆς καὶ ἐκεῖνος τῆς ἔταξε νὰ πράξῃ ὅτι ἐπιθυμοῦσε. Καὶ ἡ Σαλώμη δασκαλεμένη ἀπὸ τὴν κακιὰ μάνα τῆς, ζήτησε τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννου ἐπὶ πῖνακι. Καὶ ὁ Ἰωάννης ἀποκεφαλίσθη καὶ ἡ κεφαλὴ του σὲ πινάκι δόθηκε στὴ Σαλώμη καὶ κείνη τῶφερε στὴν Ἡρωδιάδα. Ἡ ἀποτρόπαια αὐτὴ σφαγὴ τοῦ μεγάλου προφήτη λύπησε τοὺς μαθητάς του, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔθαψαν μ' εὐλάβεια. Τὴν ἀποκεφάλισι τοῦ Ἰωάννου, τὴν ἐορτάζομεν στίς 29 Αὐγούστου.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ παρέα του φθάνουν στὴ Βηθλεὲμ νύχτα. Δύσκολα νὰ βροῦν μέρος γιὰ νὰ κοιμηθοῦν γι' αὐτὸ καταλήγουν σ' ἓναν στάβλο πὸν βοῆ-
καν. Ἐκεῖ τὴ νύχτα ἡ Παναγία γέννησε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὸ
νεογέννητο πρόσωπο ἓνα λαμπρὸ φῶς ξεχύθηκε καὶ φώτιζε τὸ στάβλο. Ἐκεῖ
τὰ ἄθωα ζῶα ζεσταίνονται μὲ τὴν ἀναπνοή τους τὸν λυτρωτῆ, μέσα στὴ χιονι-
σμένη νύχτα. Ἄγγελοι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατέβαιναν ψάλλοντας «Δόξα ἐν ὑψί-
στοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ἐστερα ἀπὸ ὀκτῶ μέρες σύμφωνα μὲ τὰ Ἑβραϊκὰ ἔθιμα, ἔδωσαν στὸ
νεογέννητο βρέφος ὅπως τοὺς εἶχε εἰπεῖ ὁ ἄγγελος τὸ ὄνομα Ἰησοῦς «Σω-
τήρας». Ὄταν πέρασαν σαράντα ἡμέρες ἡ Παναγία πῆγε τὸ Βρέφος στὸ Ναό.
Ἰερεὺς τοῦ Ναοῦ ἦταν ὁ δίκαιος Συμεὼν, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακαλέσει τὸν
Θεὸ νὰ μὴ πεθάνει προτοῦ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Πῆρε
τὸ Βρέφος στὴν ἀγκαλιά του λέγοντας. «Τώρα ἄς πεθάνω Θεέ μου!!!

Τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐορτάζουμε στὶς 25 Δεκεμβρίου. (Χρι-
στούγεννα) καὶ τὴν προϋπάντησι τοῦ Συμεὼν μὲ τὸ Θεῖο Βρέφος (Ἐπα-
παντή), στὶς 2 Φεβρουαρίου.

Τὴ νύχτα πὸν γεννήθηκεν ὁ Ἰησοῦς ἓνα λαμπρὸ ἀστέρι φάνηκε στὸ μέρος
τῆς Ἀνατολῆς. Αὐτὸ ἀκολούθησαν οἱ τρεῖς σοφοὶ Μάγοι, σύμφωνα μὲ τὰ
προφητικὰ βιβλία γιὰ νὰ ἔλθουν νὰ προσκυνήσουν τὸν Ἰησοῦ. Κι ἔτσι ἀκο-
λουθῶντας τὸ ἀστέρι πὸν τοὺς ὡδήγησε ἐφθασαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Οἱ Μάγοι
ἀπὸ τὴν Περσία ἦταν: Ὁ Γάσπαρ, ὁ Μελχίωρ καὶ ὁ Βαλτάσαρ. Ἐφθασαν
λοιπὸν μὲ φορτωμένες τίς καμήλες τοὺς χρυσόν, λίβανον καὶ σμύρναν. Φτά-
νοντας στὰ Ἱεροσόλυμα: «ποῦ γεννήθηκε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;» Ἡ
εἰδησις αὐτὴ φτάνει στ' ἀφτιά τοῦ κακοῦ βασιλιᾶ Ἡρώδη. Καὶ ἐπειδὴ φο-
βᾶται μήπως ὁ νεογέννητος Βασιλιᾶς τῶν Ἰουδαίων τοῦ πάρει τὸ θρόνο σκέ-
φθηκε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Λέγει λοιπὸν ὁ ἴδιος στοὺς Μάγους. «— Ἄν βρῆτε
καὶ προσκυνήσετε τὸ νεογέννητο Βασιλιᾶ τῶν Ἰουδαίων, γυρίστε καὶ πῆστε
μου ποῦ βρίσκεται γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσω κι ἐγώ». Οἱ τρεῖς Μάγοι βοῆκαν
τὸν Ἰησοῦ, ἔπασαν τὸν προσκύνησαν, προσφέροντας τὰ δῶρα τοὺς καὶ μὲ τὴ
συμβουλὴ ἀγγέλου, ποῦ ἔστειλλεν ὁ Θεὸς φεύγοντας γιὰ τὴν πατρίδα τοὺς,
ἀκολούθησαν ἄλλο δρόμο.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐποὺ οἱ τρεῖς Μάγοι εἶχαν φύγει, ἄγγελος Κυρίου φώναξε στὸν Ἰωσήφ πὸ κοιμόταν. «Ἰωσήφ ξύπνα! Πάρε ἀμέσως τὴ Μαρία καὶ τὸ παιδί καὶ φύγετε στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Βασιλεὺς Ἡρώδης θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί. Ἐκεῖ νὰ μείνετε μέχρι νὰ σᾶς εἰδοποιήσω τί θὰ κάνετε». Ὁ Ἰωσήφ παίρνει τὴ Μαρία καὶ τὸ παιδί γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἡρώδης περίμενε τὴν ἐπιστροφή τῶν Μάγων. Ὅταν εἶδε ὅτι δὲν φαίνονται κατάλαβε ὅτι τὸν γέλασαν. Θύμωσε καὶ ἔστειλε στρατιῶτες νὰ σφάζουν ὅλα τὰ ἀρσενικὰ νήπια ἀπὸ δύο χρονῶν καὶ κάτω. Δεκατέσσερις χιλιάδες θανατώθηκαν μέσα σὲ μία νύχτα. Ὁ Χριστὸς σώθηκε φεύγωντας στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Θεὸς τιμώρησε μὲ βαρεῖα ἀρρώστια τὸν Ἡρώδη πὸ ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια πέθανε. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἡρώδη, ὁ Ἰωσήφ εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὸν ἄγγελο καὶ ἡ ἅγια οἰκογένεια γύρισε στὴν Παλαιστίνη, στὴν πόλι Ναζαρέτ. Ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ὁ Ἰησοῦς ὀνομάσθηκε Ναζωραῖος.

Δώδεκα ἐτῶν ἦταν ὁ Ἰησοῦς ὅταν οἱ γονεῖς του τὸν πῆραν μαζὺ τους στὰ Ἱερουσόλυμα, πὸ ἐορταζόταν τὸ Πάσχα. Οἱ ἐορτῆς τοῦ Πάσχα τότε κρατοῦσαν ἐπὶ τρεῖς μέρες. Τέλειωσαν ὁμοῦς οἱ ἐορτῆς καὶ ὁ Ἰωσήφ μὲ τὴ Μαρία ξεκίνησαν νὰ φύγουν. Ἀλλὰ στὸ δρόμο εἶδαν πὸς δὲν ἦταν μαζὺ τους ὁ Ἰησοῦς. Γύρισαν καὶ ἀρχίσαν νὰ ψάχνουν τὴν Πόλι. Τρεῖς μέρες κράτησεν ἡ ἀναζήτησις. Τέλος πῆγαν στὸ Ναὸ καὶ εἶδαν τὸν Ἰησοῦ νᾶναι περικυκλωμένος ἀπὸ σοφοὺς ραββίνους καὶ νὰ τοὺς διδάσκη. « — Γιατὶ χάθηκες παιδί μου, τοῦ λέει ἡ μητέρα του. Τρεῖς μέρες σ' ἀναζητοῦμε παντοῦ καὶ δὲν σ' εὕρισκομε».

— Ποῦ ἄλλοῦ θὰ μ' εὕρισκατε, παρὰ στὸν οἶκο τοῦ πατρός μου; ἀπάντησεν ἡρεμα ὁ Ἰησοῦς. Οἱ γονεῖς του δὲν κατάλαβαν τί ἤθελε νὰ πῇ ὁ Ἰησοῦς μ' αὐτὰ τὰ λόγια. Τέλος τοὺς ἀκολούθησε καὶ γύρισαν στὴ Ναζαρέτ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἔγινε τοιάντα ἐτῶν, πῆγε στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ γιὰ νὰ βαπτισθῆ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Προδρόμο. Ὁ Ἰωάννης δίδασκε καὶ βάπτισε ὄσους ἀκολουθοῦσαν τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ. Πηγαίνει καὶ συναντᾷ τὸν Ἰωάννη καὶ τοῦ λέει νὰ τὸν βαπτίσῃ. Ὁ Ἰωάννης γεμάτος κατάπληξη ἀρνεῖται καὶ τοῦ λέει.

«— Ἐγώ, Κύριε, πρέπει νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ Σένα».

Στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ἰωάννης ὑπακούει στὴ θεϊκὴ βούλησι καὶ ὀδηγεῖ τὸν Κύριο στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ἰησοῦς μπῆκε στὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ ὁ Ἰωάννης ἄρχισε νὰ τὸν βαπτίζει ραντίζοντας τὸν μὲ τὸ νερὸ. Ἐκείνη ὁμῶς τὴ στιγμὴ ἔνα μεγάλο θαῦμα ἔγινε. Τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ σταματοῦν, ἀνοίγει ὁ οὐρανὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὁμοιο μὲ κατάλευκο περιστέρι κάθεται στὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ. Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ οὐρανό.

«— Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός».

Ἡ Βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ εορτάζεται στὶς 6 Ἰανουαρίου καὶ λέγεται καὶ εορτὴ τῶν Θεοφανείων, γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη φανερώθηκεν ἡ Ἁγία Τριάς. Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα. Κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀγιάζουν ὅλα τὰ νερά.

Ἦστερα ἀπὸ τὴ βάπτισί του ὁ Ἰησοῦς, ἔμεινε σαράντα ἡμέρες στὴν Ἔρημο. Ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες νήστευε καὶ προσευχόταν. Μετὰ ἀποφάσισε ν' ἀναλάβῃ τὸ δύσκολο ἔργο του. Διάλεξε τοὺς 12 μαθητὲς του, οἱ ὅποιοι ὠνομάσθησαν Ἀπόστολοι, γιὰ τὴν ἀποστολήν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ γιὰ νὰ διδάξουν τὸ θεῖο τὸν Ἔργο. Πρῶτοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἔγιναν ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Σίμωνας ἢ Πέτρος ποὺ ψάρευαν στὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος ὅταν ὁ Ἰησοῦς τοὺς κατήχησε στοὺς λόγους του. Τοὺς εἶπε:

«— Ἀπὸ τώρα καὶ μπρὸς θὰ ψαρεύετε ψυχὰς ἀνθρώπων».

Ἐκεῖνοι ἀκολούθησαν ἀμέσως τὸν Ναζωραῖο. Μετὰ συνάντησεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, ποὺ τὸν ἀκολούθησαν κι αὐτοί. Στὸ δρόμο γιὰ τὴ Γαλιλαία παίρνει ὡς μαθητὴν τὸν Φίλιππον. Ἐγιναν σιγά-σιγά οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ 12. Εἶναι οἱ ἐξῆς: Πέτρος καὶ Ἀνδρέας, υἱοὶ τοῦ Ἰωνᾶ, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, Φίλιππος καὶ Ναθαναήλ, Θωμᾶς καὶ Ματθαῖος, Ἰάκωβος καὶ Λεββαῖος, Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Ἡ μνήμη τῶν 12 Ἀποστόλων εορτάζεται στὶς 30 Ἰουνίου.

Κοντὰ στή Γαλιλαία, στο χωριὸ Κανᾶ, γινόταν ἕνας γάμος. Στὸ γάμο εἶχαν καλέσει τὸν Ἰησοῦ, τὴ μητέρα του καὶ τοὺς 12 μαθητὰς του. Μετὰ τὸ γάμο στρώθηκε πλούσιο τραπέζι. Στὴ μέση τῆς διασκεδάσεως τέλειωσε τὸ κρασί. Τότε ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸ κατάλαβε, τὸ εἶπε στοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς τότε γυρίζει καὶ λέει στοὺς ὑπηρέτες:

«— Γεμίστε ἕξη στάμνες μὲ νερὸ καὶ φέрте τες κοντὰ μου».

Κι ὅταν ἔφεραν τὶς στάμνες μὲ τὸ νερὸ, ὁ Χριστὸς τὶς εὐλόγησε κι ἀμέσως τὸ νερὸ ἔγινε κρασί. Φωνάζουν ἀνθρώπους καὶ τὸ δοκιμάζουν. Ἦταν ἕνας θαυμάσιος οἶνος.

— Γαμπρέ, τοῦ φωνάζουν, δὲν ἔκαμες καλά. Ἐπρεπε στήν ἀρχὴ τοῦ γλεντιοῦ νὰ προσφέρεις τὸ καλὸ κρασί.

Ὁ γαμπρὸς τᾶχασε. Ἀλλὰ ἀμέσως διαδόθηκε τὸ πρῶτο θαῦμα τοῦ Κυρίου. Αὐτὸ ἔκανε τοὺς μαθητὰς του νὰ πιστέψουν ἀκόμη περισσότερο στὴ θεϊκὴ δύναμι τοῦ Ἰησοῦ.

Πηγαίνοντας στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς του συναντοῦν στο δρόμο δέκα λεπρούς. Ἐκεῖνοι φώναζαν:

«— Ἰησοῦ, Υἱὸ τοῦ Δαβὶδ, γιάτρεπέ μας!»!

Κοιτᾷ ὁ Ἰησοῦς μὲ συγκίνησι τοὺς δέκα λεπρούς. Ἀθλια ντυμένοι καὶ μὲ παραμορφωμένα καὶ καταφαγωμένα σώματα ἀπὸ τὴ λέπρα. Γι' αὐτὸ τοὺς εἶχαν ἀπομονώσει ἀπὸ τὴν πόλι. Γιατροειὰ δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὴ τὴν ἀρρώστια. Καὶ θὰ πέθαιναν ἐγκαταλελειμμένοι. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς κοίταξε καὶ τοὺς εἶπε:

«— Γιατρευτήκατε, πηγαίνετε τώρα νὰ βεβαιωθοῦν οἱ Ἱερεῖς».

Οἱ δέκα λεπροὶ χαρούμενοι ἔτρεξαν στοὺς ἱερεῖς. Κι ὅταν ἐκεῖνοι διαβεβαιώθηκαν γιὰ τὴν θεραπεία τῶν λεπρῶν τοὺς ἔστειλαν στὰ χωριά τους. Ἐνας ὁμως ἀπὸ τοὺς λεπρούς γύρισε χαρούμενος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Χριστὸ. Ἐπῆσε στὰ πόδια του καὶ τὸν εὐγνωμονοῦσε. Ὁ Ἰησοῦς πικράθηκε κι εἶπε:

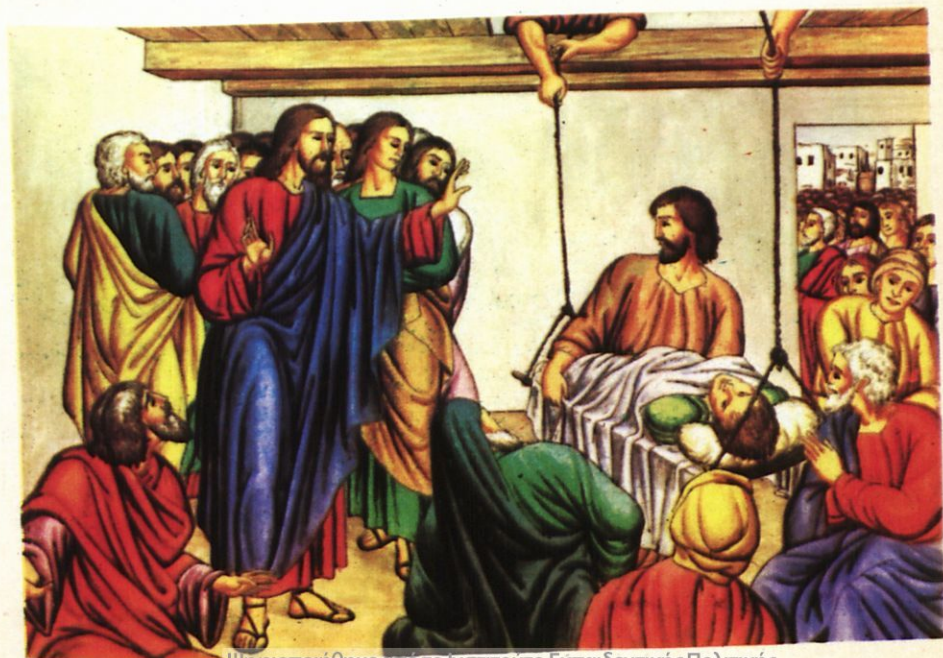
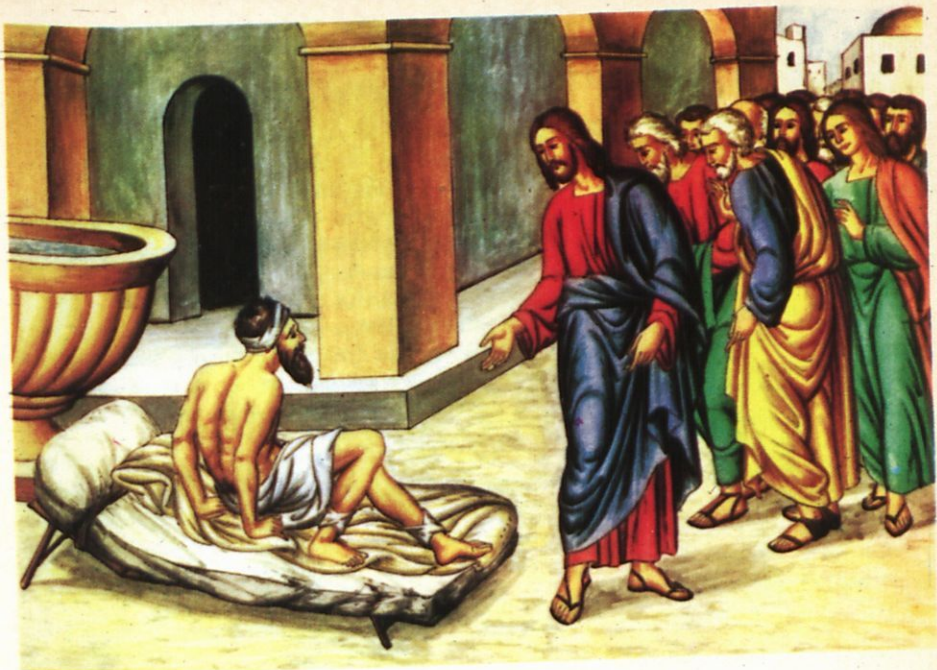
«— Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἐννέα; Μήπως δὲν ἔγιναν καλά»;

«— Ὁχι, ὅλοι γίναμε καλά».

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε:

«— Σήκω ἐπάνω καὶ πήγαινε, ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε».

15 Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΣΤΗ ΒΗΘΕΣΔΑ

Ὁ Ἰησοῦς μαζὺ μὲ τὸν μαθητὴν του Ἰωάννη φθάνει στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὶς ἐορτὲς τοῦ Πάσχα. Γύρω ἀπὸ τὸ Ναὸ συναντᾷ ἀρκετὸ πλῆθος. Ἔιχε πολλὰς εἰσόδους τὸ τεῖχος τοῦ Ναοῦ. Μιὰ ἀπ' αὐτὰς λεγόταν Προβατικὴ, διότι ἀπ' αὐτὴ ἔμπαιναν τὰ ζῶα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ θυσιαστοῦν. Πλησίον αὐτῆς τῆς πύλης ὑπῆρχε μιὰ δεξαμενὴ, ἡ Βηθεσδᾶ, «οἶκος Εὐσπλαχνίας». Γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴ δεξαμενὴ μαζεύτηκαν σακάτες, τυφλοὶ, παράλυτοι καὶ περιμέναν τὴν ὥρα ποὺ ἄγγελος Κυρίου θὰ τάραζε τὰ νερά. Κι ὅποιος προλάβαινε νὰ μπῆ στὴ δεξαμενὴ ἐγιατρεύετο. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀρρώστους εὐρίσκετο κι ἓνας παράλυτος, ποὺ χρόνια ζοῦσε κατάκοιτος ἐκεῖ κοντὰ στὴ δεξαμενὴ. Ὅταν ταραζόταν τὰ νερά δὲν προλάβαινε νὰ μπῆ μέσα. Ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶδε, τὸν συμπόνεσε. Κι' ὅταν τὸν ρώτησε ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ καλά, ὁ παραλυτικὸς τοῦλε:

«— Θέλω Κύριε».

«— Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα!»

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ παραλυτικὸς μπρὸς στὰ κατάπληκτα μάτια τόσου λαοῦ πῆρε τὸ κρεβάτι του κι ἔφυγε. Ἦταν ἡμέρα Σάββατον καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τὸν κατηγόρησαν ὅτι εἶχε παραβῆ τὸν Νόμο. Σκέφτονται τώρα νὰ βροῦν τρόπο νὰ τὸν συλλάβουν.

16 Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

Ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στὴν Καπερναοῦμ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὕστερα ἀπὸ τὰ θαύματα, τὸν λατρεύουν. Στὸ σπίτι τοῦ Σίμωνα, ὅπου ὁ Ἰησοῦς διδάσκει, εἶναι πολλοὶ οἱ συγκεντρωμένοι ποὺ ἀκοῦν τοὺς θεϊκοὺς του λόγους. Σὲ λίγο φτάνουν ἐκεῖ τέσσερεις ἄνδρες, βαστώντας ἓναν παράλυτο. Θέλουν νὰ μπουῖν στὸ σπίτι καὶ δὲν μποροῦν. Ἀνεβαίνουν στὸ σπῆτι, ξεσκεπάζουν τὴν στέγη καὶ κατεβάζουν μὲ σχοινιά τὸν παραλυτικὸ μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ. Ὁ Κύριος τοῦ λέει:

«— Συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου».

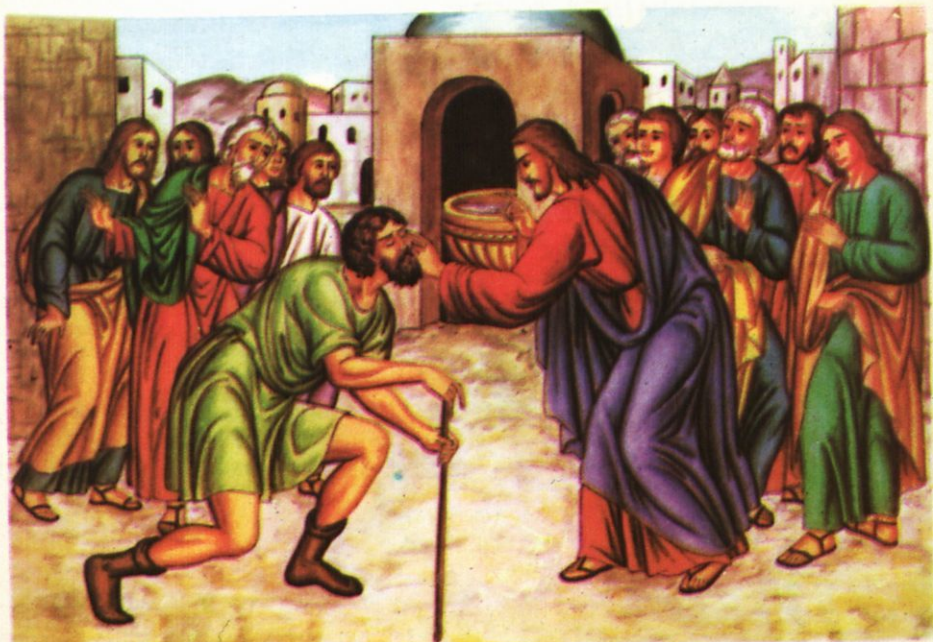
Δὲν ἄρεσαν ὁμως στοὺς Φαρισαίους αὐτὲς οἱ λέξεις.

«— Θεὸς εἶναι καὶ συγχωρεῖ τὶς ἁμαρτίες; ἀναρωτήθηκαν.

Καρδιογνώστης ὁ Χριστὸς λέει στὸν παράλυτο.

«— Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε!»

Ἀμέσως, σηκώθηκε ὁ παράλυτος, φίλησε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τοῦ Ἰησοῦ, πῆρε τὸ κρεβάτι του κι ἔφυγε εὐτυχισμένος, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πλῆθη. Ὅλοι τότε πίστεψαν τὸν Ἰησοῦ δοξάζοντας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς πήγαινε μὲ τοὺς μαθητὰς του στὴν Ἱεριχώ. Ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, στὴν ἄκρη ἐνὸς δρόμου ἕνας τυφλὸς καθόταν καὶ ζητιάνευε. Ἄκουσε θόρυβο, ρώτησε τί τρέχει καὶ σὰν ἔμαθε τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἰησοῦ, πίστεψε μὲ τὴν καρδιά του, πὼς ἐκεῖνος πὸν ἀνάστησε νεκρούς, μπορεῖ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Δὲν ἔβλεπε ὁμως κι ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἄρχισε τότε νὰ φωνάζῃ:

«— Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, βοήθησέ με».

Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ πλῆθος ὁ τυφλὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ. Τέλος ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε τὶς φωνές του κι εἶπε στοὺς μαθητὰς του νὰ φέρον τὸν τυφλὸ κοντὰ του.

«— Κύριε, δῶσε μου τὸ φῶς μου».

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε:

«— Πήγαινε! Δὲν εἶσαι πιά τυφλός».

Ἄνοιξε τὰ μάτια του ὁ τυφλός, θαύμασε τὸν κόσμον καὶ εὐχαρίστησε τὸν Χριστό.

Μιά μέρα πὸν ὁ Ἰησοῦς ἔβγαине ἀπ' τὸ Ναὸ (ἦταν Σάββατο) μὲ τοὺς μαθητὰς του, συναντήθηκαν μ' ἕνα τυφλό. Ἐνας μαθητὴς ρωτᾷ τότε τὸν Ἰησοῦ.

«— Διδάσκαλε αὐτὸς φέρει τὸ φταίξιμο ἢ οἱ γονεῖς του γιὰ νὰ γεννηθῇ τυφλός».

«— Οὔτε αὐτός, οὔτε οἱ γονεῖς του ἀμάρτησαν, εἶπε ὁ Ἰησοῦς. Γεννήθηκε τυφλὸς γιὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

Γύρισε μετὰ στὸν τυφλὸ καὶ τοῦπε:

«— Θέλεις νὰ γίνῃς καλά»;

«— Ναὶ Κύριε, χάρισέ μου τὸ φῶς Σου».

Ὁ Ἰησοῦς ἔφτυσε κάτω, πήρε λίγο λάσπη, τὴν ἄλειψε στὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦπε:

«— Πήγαινε νὰ πλυνθῇς στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ».

Ὁ τυφλὸς ἔτρεξε, πλύθηκε κι ἀμέσως ἔγινε καλά. Ἐτρεχε στοὺς δρόμους κι ἔλεγε παντοῦ τὸ θαῦμα κι ἐδόξαζε τὸ Θεό. Οἱ Φαρισαῖοι ὁμως κατέκριναν τὸν Ἰησοῦ γιὰτὶ θεράπευσε ἄνθρωπον τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ τὸν συνάντησε ὁ Ἰησοῦς:

«— Πιστεύεις στὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ»; τοῦ λέγει.

«— Πιστεύω, μὰ δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι».

«— Ἐγώ, τοῦ λέει ὁ Ἰησοῦς».

Ὁ ἄνθρωπος πὸν ἦταν κάποτε τυφλὸς ἔπεσε στὰ γόνατα κι εὐχαρίστησε τὸ Χριστό.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στήν Ἔρημο. Θέλει νά προσευχηθῆ. Τόν ἀκολούθησαν ὁμως καί ἐκεῖ πολλοὶ ἄνθρωποι. Ἄλλοι ζητοῦσαν νά τοὺς ὁμιλήσῃ καί ἄλλοι νά τοὺς θεραπεύσῃ. Ἐίχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ πέντε χιλιάδες ἄτομα. Ὁ Χριστός βλέποντας ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος γέμισε συμπόνοια ἢ καρδιά του καί γιάτρεψε ὅλους τοὺς ἀρρώστους. Σηκώθηκε, ἀνέβηκε σ' ἓνα ὕψωμα καί τοὺς μίλησε. Σὰν τέλειωσε ὅλο τὸ πλῆθος ἔμεινε ἀκίνητο, γοητευμένο. Νύχτωσε καί τὸ πλῆθος δὲν ἔφευγε. Οἱ μαθηταὶ τότε εἶπαν στοῦ διδάσκαλο ν' ἀφήσῃ τὸ λαὸ νά φύγῃ, γιατί ἦταν κουρασμένος καί πενησμένος.

«— Δώστε του νά φάῃ ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ Ἰησοῦ».

Οἱ μαθηταὶ ἀπόρησαν. Πῶς ἦταν δυνατόν μὲ πέντε ψωμιά καί δύο ψάρια νά χορτάσῃ ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος; Τότε ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ εἶπε καί τάφεραν μπρὸς του, τὰ εὐλόγησε. Κι ἔγιναν τόσα πολλὰ πού ἐφθασαν νά χορτάσουν τὸ πλῆθος καί νά περισσέψουν καί δώδεκα καλάθια.

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητάς του μπῆκε σ' ἓνα πλοῖο γιὰ νά περάσῃ τῆ λίμνη τῆς Γενησαρέτ. Ἀπομακρύνθηκαν πολὺ ἀπὸ τῆ στεριά, δταν κουρασμένος πιά ὁ Ἰησοῦς ἀποκοιμήθηκε. Σαφνικὰ ὁμως, δυνατός ἄνεμος φύσηξε, θεόρατα τὰ κύματα σηκώθηκαν καί ἔδεσαν ἀνελέητα τὸ πλοῖο. Ὅλα χανόταν σὲ λίγο. Γεμάτοι τρόμο οἱ μαθηταὶ ξύπνησαν τὸν Ἰησοῦ.

«— Διδάσκαλε πνιγόμαστε! Μεγάλῃ τρικυμία σηκώθηκε, σῶσε μας!»!

Ὁ Ἰησοῦς σηκώθηκε καί κόπασεν ἀτάραχος καί γαλήνιος τὰ θεριεμένα κύματα πού μὲ λύσσα χτυποῦσαν τὸ πλοῖο. Εἶπε τότε στοὺς μαθητάς του:

«— Γιατί εἴσθε τόσο δειλοὶ καί ὀλιγόπιστοι»;

Ἔπειτα μὲ γαλήνια ὄψι, ἄπλωσε τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὰ ἀφρισμένα κύματα καί ἀμέσως γαλήνῃ ἀπλώθηκε παντοῦ. Ὅλοι τότε οἱ μαθηταὶ ἔπεσαν στὰ γόνατα καί προσκύνησαν τὸ διδάσκαλό τους.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

21 Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ

Στὴν Καπερναοὺμ πὸν βρισκόταν ὁ Ἰησοῦς παρουσιάζεται μιὰ μέρα ἓνας Ρωμαῖος ἀξιωματικὸς ἑκατόνταρχος. Λέει στὸν Ἰησοῦ πὼς ὁ δοῦλος του εἶναι ἄρρωστος, βασανίζεται καὶ ὑποφέρει καὶ πὼς μονάχα ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὸν γιατρέψῃ. Ὁ Ἰησοῦς βλέποντας τὴν πίστι τοῦ Ρωμαίου ἀξιωματικοῦ, ξεκίνησαν ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι του. Μὰ ὁ ἑκατόνταρχος τὸν σταματᾷ λέγοντάς του:

«— Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σᾶς δεχθῶ στὸ σπίτι μου. Εἶμαι ἁμαρτωλὸς καὶ εἰδωλολάτρης. Μπορεῖς καὶ ἀπὸ ἐδῶ νὰ τὸν θεραπεύσῃς».

Παραξευένθηκε ὁ Ἰησοῦς βρίσκοντας μιὰ τέτοια ἀκλόνητη πίστι στὴν καρδιὰ ἐνὸς Ρωμαίου. Γυρίζει τότε στοὺς μαθητὲς του καὶ λέει:

«— Ἀλήθεια σᾶς λέγω, τόση βαθεῖα πίστι δὲν βρῆκα σὲ Ἰσραηλίτη». «Πήγαινε, ἄνθρωπέ μου. λέει στὸν Ρωμαῖο. Ἡ πίστι σου σ' ἔσωσε. Ὁ δοῦλος σου θὰ θεραπευθῇ».

Πραγματικά, σὰν ἐγύρισε σπίτι του βρῆκε τὸ δοῦλο του νὰ τὸν περιμένῃ. Ὁ Ρωμαῖος ἀξιωματικὸς ἔμεινε πιστὸς στὸ Χριστὸ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ.

22 Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΙΑΣ

Ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητὰς του βρέθηκε στὰ σύνορα δύο πόλεων, τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος. Τότε ἔτρεξαν πολλοὶ γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν βοήθειάν Του. Ἦρθε μπροστά του μιὰ γυναίκα Χαναναία καὶ ζήτησε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ὁ Χριστὸς τὴν ἄφησε νὰ ἔρχεται πίσω του καὶ νὰ φωνάζῃ. Ἐκείνη δὲν ἔχασε τὴν πίστι της καὶ ἐξακολουθοῦσε μὲ δάκρυα νὰ παρακαλῇ. Τότε ὁ Χριστὸς μὲ δυνατὴ φωνὴ τῆς εἶπε:

«— Δὲν εἶναι καλὸ νὰ πάρῃ κανεὶς τὸ ψωμί, ἀπὸ τὰ παιδιὰ του καὶ νὰ τὸ ρίξῃ στὰ σκυλιά».

Ἡ Χαναναία γυναίκα χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ θάρρος της ἀπάντησε στὸν Κύριο.

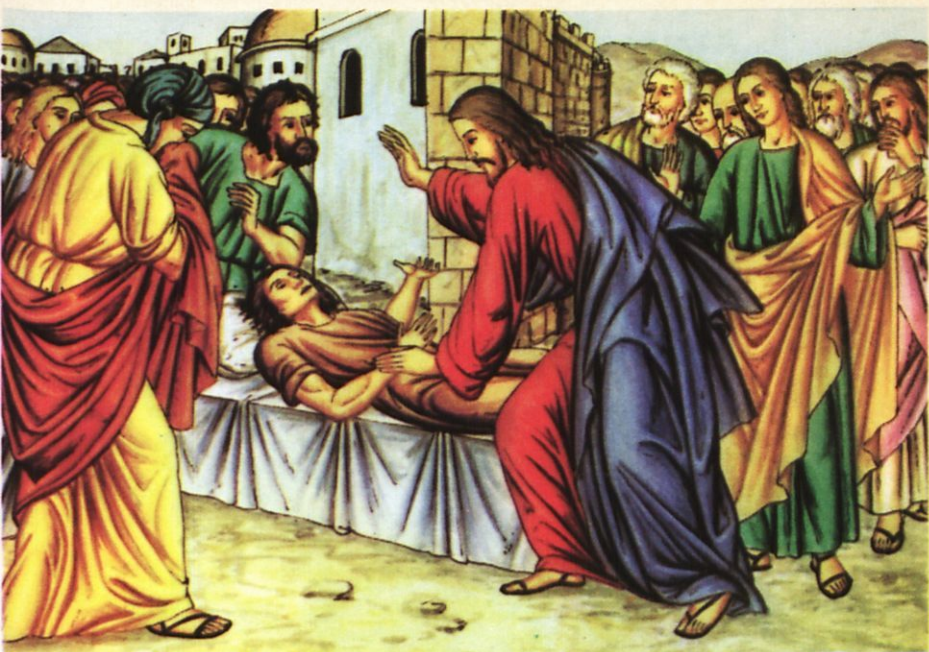
«— Ναὶ Κύριε, ἔτσι εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ σκυλιά τρῶνε ἀπὸ τὰ ψίχουλα πὸν πέφτουν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ κυρίου τους».

Τότε ὁ Χριστὸς θαύμασε τὴν μεγάλη πίστι τῆς Χαναναίας καὶ τῆς εἶπε:

«— ὦ γυναίκα, ἡ πίστι σου εἶναι μεγάλη καὶ γι' αὐτὸ ἄς γίνῃ, ὅπως θέλεις».

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ κόρη της ἔγινε ἐντελῶς καλά.

23 Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΣΤΗ ΝΑΪΝ

Κάποτε ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς του ἔφθασε στὴν πόλι Ναϊν τῆς Γαλιλαίας. Πλῆθος κόσμον τὸν ἀκολουθοῦσε γιὰ ν' ἀκούσῃ τίς διδασκαλίαι του. Στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως, εἶδε νὰ περνᾷ μιὰ κηδεία. Ὁ μονάκριβος γυιὸς μιᾶς χήρας εἶχε πεθάνει. Ἡ χήρα θρηνοῦσε τὸ θάνατο τοῦ γιοῦ της. Ὁ χριστὸς τότε τὴ λυπήθηκε κι εἶπε νὰ σταματήσῃ ἡ νεκρική πομπή. Πλησίασε τὴ μητέρα καὶ τῆς λέει:

«— Μὴν κλαῖς, τὸ παιδί σου θ' ἀναστηθῇ»!

Παράξενα ὄλοι κυτοῦσαν τὸν ἄνθρωπο πού εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἤρπασε πρὸς τὸν οὐρανὸ τὰ μάτια του, προσευχήθηκε καὶ ὕστερα πλησιάζοντας τὸ νεκρὸ παιδί καὶ πιάνοντάς το ἀπὸ τὸ χέρι, εἶπε:

«— Παιδί μου, σήκω ἐπάνω»!

Τὸ παιδί ἀμέσως κινήθηκε, ἀνασηκώθηκε κι ἄρχισε νὰ μιᾷ. Ὁ κόσμος σατισμένος ἔπεσε καὶ προσκύνησε τὸν Ἰησοῦ. Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ πεσμένη στὰ γόνατα φιλοῦσε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τοῦ Κυρίου. Τὸ θαῦμα διαδόθηκεν ἀμέσως παντοῦ κι ὄλοι ἔτρεχαν νὰ τοὺς γιαιτρέψῃ ὁ Χριστός.

24 Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει τώρα στὴν πόλι Καπερναούμ. Ἐκεῖ παρουσιάζεται ξαφνικὰ ὁ ἀρχισυνάγωγος Ἰάρειος. Πέφτει στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλεῖ κλαίγοντας.

«— Κύριε, ἡ κόρη μου πεθαίνει! Ἔλα γρήγορα στὸ σπίτι μου νὰ τὴν θεραπεύσῃς».

Βλέποντας ὁ Ἰησοῦς τὴ βαθεῖα πίστι τοῦ Ἰαίρου, ξεκινᾷ ἀμέσως. Ἀλλὰ στὸ δρόμο ἕνας δοῦλος τοῦ Ἰαρίου τοὺς προλαβαίνει λέγοντας τους:

«— Κύριε, πέθανε ἡ κόρη σου! Μὴν ἀνησυχεῖς ἄδικα τὸ διδάσκαλο».

Ὁ ἀρχισυνάγωγος ὁμως κοίταξε στὰ μάτια τὸν Ἰησοῦ μὲ τίσι. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε:

«— Μὴν κλαῖς, πιστεψε σὲ μένα καὶ ἡ κόρη σου θ' ἀναστηθῇ».

Φτάνοντας στὸ σπίτι ἔβγαλε ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ νεκρὸ θάλαμο. Κοντὰ του κράτησεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς γονεῖς τῆς κόρης. Τότε πλησίασε στὴν νεκρὴ κόρη, προσευχήθηκε, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ εἶπε:

«— Σήκω ἐπάνω κόρη μου»!

Ἡ κόρη σηκώθηκε κι ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνα της. Ὅλοι ἐθαύμασαν τὸ θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ δοξολογοῦσαν τ' ὄνομά του.

Στὴ Βηθανία, ζοῦσε ἓνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος μὲ τὶς δυὸ ἀδερφές του τὴ Μαρία καὶ τὴ Μάρθα, πὸν τὸν ἔλεγαν Λάζαρο. Ἦταν ἀγαπημένος φίλος τοῦ Ἰησοῦ. Κάποτε ὁ Λάζαρος ἀρρώστησε. Οἱ ἀδερφές του εἰδοποίησαν τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε στοὺς μαθητὰς του. «Τώρα θὰ δοξαστῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Ὁ Λάζαρος ὁμως πέθανε. Κι ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁ Ἰησοῦς λέγει πάλι στοὺς μαθητὰς του. «— Πᾶμε τώρα νὰ ξυπνήσουμε τὸ Λάζαρο πὸν κοιμᾶται». Στὴ Βηθανία ἡ Μάρθα εἶπε στὸν Ἰησοῦ. «— Πέθανε Κύριε. Ἄν εἴσατε ἐδῶ δὲν θὰ πέθαινε». Ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς ἀπάντησε. «— Ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις. Ὁ Λάζαρος θ' ἀναστήθῃ». Καὶ τράβηξαν γιὰ τὸν τάφο τοῦ Λαζάρου. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε νὰ τὸν ἀνοίξουν. Γονάτισε ὁ Κύριος καὶ προσευχήθηκε. Ὑστερα φώναξε δυνατὰ: «Λάζαρε, δεῦρο ἔξω!». Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται. Ὁ Λάζαρος ἀναστήθηκε. Ὅλοι τότε γονατιστοὶ προσκύνησαν τὸν Ἰησοῦ. «Σὺ εἶσαι ἀληθινὰ Κύριε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ» φώναξε τὸ πλῆθος. Τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου τὴν ἐορτάζει ἡ ἐκκλησία μας τὸ Σάββατο, πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βατῶν.

Πολλοὶ πὸν ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ κοντὰ τὸν Χριστὸ τὸ ἔκαναν ἀπὸ περιέργεια. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν:

Ἐνας γεωργὸς πῆγε νὰ σπείρῃ σιτᾶρι. Ὅπως ἔσπερνε, ἄλλοι σπόροι ἔπεφταν στὸν δρόμο, ἄλλοι ἔπεφταν σὲ πετρῶδες ἔδαφος, ἀλλὰ μόλις βγῆκε ὁ ἥλιος ξεράθηκαν γιὰτὶ δὲν εἶχαν ρίζες βαθεῖες. Ἄλλοι σπόροι ἔπεσαν κοντὰ σὲ ἀγκάθια, ἐκεῖ φύτρωσαν, ἀλλὰ μεγάλωσαν μαζὶ μὲ τ' ἀγκάθια καὶ τοὺς ἐπνίξαν τελείως. Πολλοὶ ἔπεσαν σὲ καθαρὸ μέρος μὲ χῶμα καὶ φύτρωσαν, ἔκαμαν καρπὸ πολὺ.

Κανένας ὁμως δὲν κατάλαβε τὸ νόημα τῆς παραβολῆς. Τότε ὁ Χριστὸς ἐξήγησε τὴν παραβολὴν καὶ εἶπε:

«Σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, γεωργὸς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, καὶ γῆ εἶναι οἱ καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, στοὺς ὁποίους διδάσκεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ». Ἔτσι καὶ τὸν ἑαυτὸν τοὺς σώζουν καὶ στοὺς ἄλλους γίνονται χρήσιμοι.

Οἱ Ἑβραῖοι περιφρονοῦσαν τοὺς τελῶνες, ὁ Χριστὸς ὅμως τοὺς δεχόταν μὲ συμπάθεια γιὰ νὰ τοὺς γλυτώσῃ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες τους. Γι' αὐτὸ τὸν κατηγοροῦσαν καὶ ξεσήκωναν τὸν κόσμον ἐναντίον Του.

Ἦ Ο Χριστὸς τοὺς ἀπάντησε μ' αὐτὴ τὴν παραβολή:

«Ἄν ἀπὸ σᾶς κανεὶς εἶχε ἑκατὸ πρόβατα καὶ μιὰ μέρα χάσῃ ἓνα, ἀφήνει τὰ ὑπόλοιπα μόνα τους σὲ ἓνα ἐρημικὸ μέρος καὶ πηγαίνει νὰ βρῇ τὸ χαμένο. Ὅταν τὸ βρῇ, τὸ φέρνει στὸ σπίτι του χαρούμενος καὶ προσκαλεῖ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς γείτονες καὶ τοὺς λέει: «Ἐλάτε νὰ χαρῶτε καὶ σεῖς μαζί μου, γιατί βρῆκα τὸ χαμένο πρόβατό μου». «Μιὰ τέτοια χαρὰ γίνεται στοὺς οὐρανοὺς γιὰ ἓναν ἁμαρτωλὸ πὺν μετανοεῖ, παρὰ γιὰ ἐνενήντα ἑννέα δικαίους, πὺν δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μετάνοια».

Ἦ Θεὸς συγχωρεῖ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ὅταν μετανοήσουν εἰλικρινά. Κάποιος πατέρας — λέει ὁ Ἰησοῦς — εἶχε δυὸ παιδιά. Λέει ὁ μικρότερος μιὰ μέρα: «Πατέρα, δώσε μου τὴν περιουσία πὺν μου ἀνήκει». Ὁ πατέρας τοῦ τὴν ἔδωσε. Ἐκεῖνος τὴν πούλησε, ἔφυγε σὲ μακρινὴς πόλεις καὶ κεῖ μὲ κακοὺς ἀνθρώπους τὴν ἔφαγε. Βρέθηκε σὲ ἀξιολύπητη θέση. Οἱ φίλοι, μὲ τοὺς ὁποίους γλέντησε τὴν περιουσία του, χάθηκαν ὅλοι ἀπὸ κοντά του, τὸν ἐγκατέλειψαν. Γυμνὸς καὶ ντροπιασμένος κατάντησε νὰ φυλάῃ γουρούνια καὶ νὰ τρώῃ ξυλοκέρατα ἀντὶ γιὰ ψωμί. Καὶ μιὰ μέρα, πεινασμένος ὅπως ἦταν, θυμῆθηκε πόσο ὠραία τὰ περνοῦσε στὸ σπίτι του. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ γυρίσῃ μετανοιωμένος καὶ νὰ ζητήσῃ συγχώρεση ἀπὸ τὸν πατέρα του. Γύρισε καὶ ζήτησε συγνώμη. Συγκινήθηκε ὁ πατέρας ἀπὸ τὴ μετάνοια τοῦ χαμένου παιδιοῦ καὶ λέει στοὺς ὑπηρέτες. «— Λοῦστε καὶ χτενίστε τὸ παιδί, δώστε του καλά ρούχα καὶ σφάξτε τὸ θρεμμένο μοσχάρι. Πρόχει νὰ χαροῦμε τὴν ἐπιστροφή τοῦ χαμένου μου παιδιοῦ». Ἔγιναν ὅλα καὶ ἔγινε τὸ γλέντι. Ἄργα τὸ βράδυ ἐπέστρεψε ὁ μεγάλος ἀδελφὸς ἀπὸ τὰ χωράφια. Ἔμαθε τί συνέβη καὶ ἀνῆλθε νὰ μῆν στὸ σπίτι. Ὁ πατέρας βγῆκε καὶ τὸν ἔπεισε, πὺς πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ χαρῇ γιὰ τὸν ἀδερφό του. Κι ἔτσι ἔγινε. Μῆνκε ὁ ἀδερφὸς στὸ σπίτι καὶ συνεχίστηκε τὸ γλέντι.

Ὁ Ἰησοῦς μιλῶντας πόσο κακὸ ἁμάρτημα εἶναι ἡ πλεονεξία καὶ πόσο ἐμποδίζει νὰ κερδίσωμε τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή. Κάποτε ζοῦσε ἓνας πλούσιος ἄνθρωπος. Εἶχε κτήματα καὶ μεγάλες ἀποθήκες. Μιὰ χρονιά τὰ κτήματά του ἔκαναν ἀφθονοὺς καρπούς, γέμισαν οἱ ἀποθήκες καὶ τὸ περισσεύμα δὲν ἤξερε ποῦ νὰ τὸ βάλῃ. Μέρησ σκεφτόταν καὶ νύχτες ἀγρυπνοῦσε γιὰ νὰ βρῇ τρόπο. Καὶ τέλος ἐξαλλος ἀπὸ χαρὰ φώναξε: «Τὸ βροῦκα! Θὰ γκρεμίσω τὶς παλιὰς ἀποθήκες καὶ θὰ χτίσω καινούργιες, πολὺ μεγαλύτερες. Ἐκεῖ θὰ βάλω ὅλα τὰ ἀγαθὰ μου. Καὶ θὰ πῶ στὴν ψυχὴ μου: Ψυχὴ μου ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ καὶ γι' ἀρετὰ χρόνια! Φάγε, πιὲ κι εὐφραίνου!».

Ἄλλὰ στὰ χαμένα. Τὴν ἴδια νύχτα ἄγγελος τοῦ Θεοῦ παρουσιάσθηκε καὶ τοῦ λέει: «Ἄμναλε ἄνθρωπε! Τούτῃ τῇ νύχτῃ ὁ Θεὸς ζητᾷ τὴν ψυχὴ σου. Τί θὰ γίνοντ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἔχεις ἀποθηκεύσει;». Τρόμαξε ὁ ἄμναλος πλούσιος. Ἄλλὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ νὰ διορθώσῃ τὸ σφᾶλμα του. Ἡ πλεονεξία του τιμωρήθηκε μὲ τὴ δυστυχία του.

30 Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς θέλοντας νὰ διδάξῃ τὴν ταπεινοφροσύνῃ στοὺς ἄνθρώπους, μίλησε μὲ τὴν ἐξῆς παραβολή: Μιὰ μέρα ἓνας Τελώνης κι ἓνας Φαρισαῖος πῆγαν στὸ Ναὸ νὰ προσευχηθοῦν. Ὑπερήφανος ὁ Φαρισαῖος στάθηκε ἀδιάντροπα καὶ μὲ ἐγωῖσμό εἶπε: «Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, ποὺ δὲν εἶμαι οὔτε κλέφτης, οὔτε ἀδικος σὰν αὐτὸν ἐκεῖ τὸν Τελώνη. Νηστεύω δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ δίνω τὸ τέταρτο τῆς περιουσίας μου στοὺς φτωχοὺς». Ὁ Τελώνης πιὸ πέρα ἔδειχνε ταπεινὸς καὶ μετανοημένος. Χτυποῦσε τὰ στήθια του κι ἔλεγε: «Λυπήσον, Θεέ μου τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ συχώρεσέ με». Ὅταν τελείωσε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Ὁ Τελώνης συχωρέθηκε γιὰτὶ ἀναγνώρισε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τὶς ἁμαρτίες του. Ὁ Φαρισαῖος ποὺ καυχῆθηκε ταπεινώθηκε μπρὸς τὸ Θεό. Ὁ ὑψῶνων τὸν ἑαυτὸν του πάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ταπεινῶνεται, ὁ ταπεινῶνων τὸν ἑαυτὸν του ὑψώνεται».

Μιά μέρα παρουσιάζεται στον Ίησού ένας νομικός και για να τον πειράξει του λέει: «Διδάσκαλε, για να κληρονομήσω την αιώνιον Βασιλείαν, τί πρέπει να πράξω;». Ὁ Ίησοῦς ἀποκρίθηκε: «Γνωρίζεις τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ. Τί λέγει ὁ νόμος;», «Ἀγάπησε τὸ Θεὸ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς σου καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτό σου». «Σωστά μίλησες», εἶπε ὁ Ίησοῦς. «Πράξε αὐτὸ καὶ θὰ σωθῆς». «Καὶ ποιὸν πρέπει νὰ νομίζομε πλησίον μας;» ρώτησε τάχα ὁ νομικός. Καὶ ὁ Ίησοῦς τότε μίλησε μὲ παραβολή: «Ἐνας ἄνθρωπος πήγαινε μιά μέρα ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχώ. Στὸ δρόμο τὸν ἔπιασαν ληστές, τὸν λήστεψαν καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένον. Περνᾷ σὲ λίγο ἀπὸ κεῖ ἕνας ἱερεὺς, ἀκούει τὰ βογγητά, δὲν λυπάται καὶ προσπερνᾷ. Τὸ ἴδιο ἔπραξε καὶ ἕνας λευίτης. Τρίτος πέρασε ἕνας Σαμαρείτης. Ἀκούει τὰ βογγητά. Τρέχει, τοῦ πλένει τὶς πληγὲς καὶ τὸν μεταφέρει στὸ πανδοχεῖο. Πληρώνει καὶ δυὸ δηνάρια στὸ πανδοχεῖο γιὰ τὴν περιποίησιν τοῦ πληγωμένου... Ἀφοῦ τέλειωσε ὁ Ίησοῦς, ρωτᾷ τὸν νομικό. «Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς, εἶναι ὁ πλησίον»; «Ὁ Σαμαρείτης» λέει ὁ νομικός. «Πράξε λοιπὸν καὶ σὺ τὸ ἴδιο» λέγει ὁ Κύριος.

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΓΕΩΡΓΩΝ ΤΟΥ ΑΜΠΕΛΙΟΥ

Οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἦταν κακοὶ ἄνθρωποι, εἶχαν κοκοποιήσει τοὺς προφήτες πὸν ἔστειλε ὁ Θεὸς καὶ τώρα ἤθελαν νὰ φονεύσουν καὶ τὸν Υἱὸν Του. Ὁ Χριστὸς γι' αὐτὲς τίς πράξεις τοὺς εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

«Ἐνας ἄρχοντας φύτεψε ἕνα ἀμπέλι καὶ τὸ ἔφραξε μὲ ἕναν φράχτην καὶ ἔχτισε ἕναν πύργο μέσα σ' αὐτό. Ὑστερα τὸ νοίκιασε καὶ ἔφυγε σὲ ἄλλο μέρος. Ὅταν ἦρθε ὁ τρῦγος ἔστειλε τοὺς δούλους του στοὺς γεωργοὺς γιὰ νὰ πάρουν τὸ εἰσόδημα. Ἀλλὰ οἱ γεωργοὶ ἔπιασαν τοὺς δούλους τοῦ ἄρχοντα, ἄλλους ἔδειραν καὶ ἄλλους ἐσκότωσαν. Ὁ ἄρχοντας τότε ἔστειλε ἄλλους δούλους, αὐτοὶ ἔκαμαν τὰ ἴδια καὶ σ' αὐτούς. Ἐστειλε τότε ὁ ἄρχοντας τὸν υἱὸν του. Τότε αὐτοὶ θέλησαν νὰ τὸν σκοτώσουν γιὰ νὰ κληρονομήσουν τὸ ἀμπέλι. Πράγματι τὸν σκότωσαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι». Ὅταν ἔρθε ὁ κύριος τοῦ ἀμπελιοῦ, τί πρέπει νὰ κάνῃ στοὺς κακὸς γεωργοὺς; εἶπεν ὁ Χριστὸς.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι κατάλαβαν ὅτι ὁ Χριστὸς ἐννοοῦσε αὐτοὺς μὲ τὴν παραβολὴν Του καὶ σκέφτηκαν νὰ τὸν συλλάβουν, ἀλλὰ φοβήθηκαν τὸ πλῆθος πὸν ἐκτιμοῦσε τὸν Χριστὸν ὡς μέγα προφήτην.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

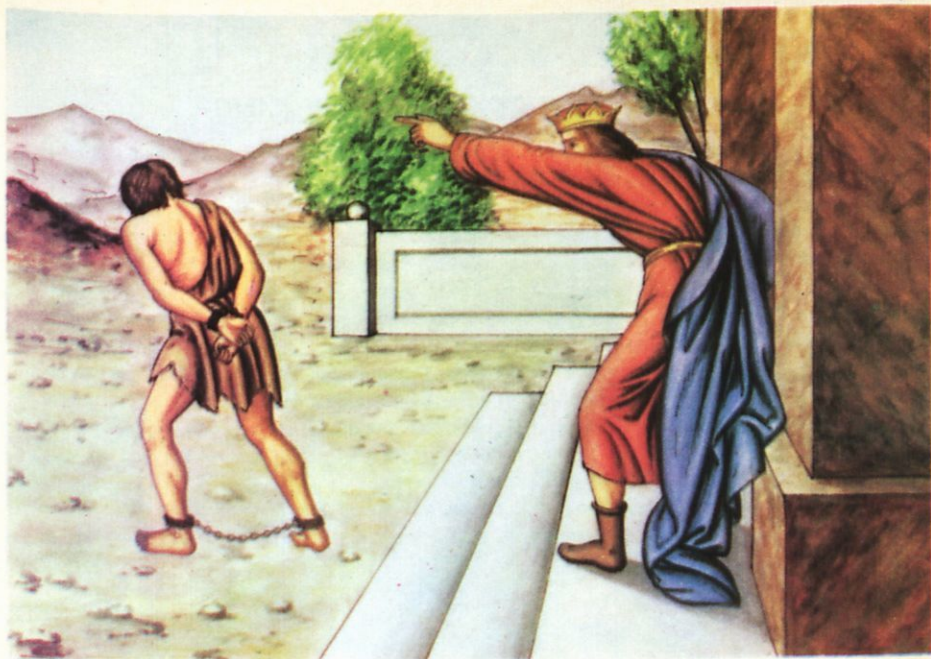
Ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ δείξη τί περιμένει τοὺς πλουσίους στὴ ἄλλη ζωὴ εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

«Ζοῦσε κάποτε ἓνας πολὺ πλούσιος ποὺ φοροῦσε πολυτελῆ φορέματα καὶ γλεντοῦσε μέρα νύχτα καὶ ἓνας φτωχὸς ποὺ τὸν ἔλεγε Λάζαρο. Τὴν νύχτα ἔμενε στὴν ἀδόπορτα τοῦ πλουσίου καὶ ἦταν τὸ σῶμα του γεμάτο πληγὲς ἀπὸ τὴν ἔλλειψι τροφῆς. Κανεὶς δὲν τὸν συμπονοῦσε καὶ τρεφόταν ἀπὸ τὰ ψίχουλα ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου.

Ἦρθε κάποτε ἡ ὥρα ποὺ πέθαναν καὶ οἱ δύο. Τὴν ψυχὴ τοῦ Λαζάρου τὴν πῆραν οἱ ἄγγελοι ἐνῶ ἡ ψυχὴ τοῦ πλουσίου πῆγε στὴν κόλασι. Ἀπὸ τὴν κόλασι ὁ πλούσιος ἔβλεπε τὸν φτωχὸ Λάζαρο στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀβραὰμ χαρούμενο. Τότε φώναξε: «Πάτερ, λυπήσου με». Ὁ Ἀβραὰμ τότε τοῦ εἶπε: «Θυμήσου διὸ ἐσὺ εἶχες ὅλα τὰ καλὰ στὴ γῆ, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ὑπέφερε καὶ βασανιζόταν. Ἄλλωστε μεταξύ μας ὑπάρχει ἓνα μεγάλο ἄνοιγμα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ περάσουμε. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι κάτω στὴ γῆ δὲν ἀκοῦν τὸν Μωϋσῆ καὶ τοὺς ἄλλους προφῆτες, τότε γιὰ τίς κακὲς πράξεις τους ἡ κόλασι τοὺς περιμένει πλούσιε».

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Ὁ ἄνθρωπος — σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ — πρέπει νὰ ἔχη πάντα καθαρὴ τὴν ψυχὴ του, γιατί εἶναι ἄγνωστη ἡ μέρα τῆς κρίσεως. Καὶ γιὰ νὰ διδάξη αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή: Κάποτε δέκα παρθένες βγήκαν νὰ προὔπαντήσουν τὸν νυμφίο. Οἱ πέντε ἦσαν λογικὲς καὶ οἱ ἄλλες πέντε μωρές. Οἱ μωρές ὁμως ἄρπαξαν τὰ λυχνάρια στὰ χέρια τους χωρὶς νὰ πάρουν λάδι μαζὺ τους. Ἐνῶ οἱ φρόνιμες πῆραν καὶ ἓνα δοχεῖο λάδι. Ἄναψαν ὅλες τὰ λυχνάρια τους καὶ περίμεναν. Ὁ νυμφίος ὁμως ἀργοῦσε. Καὶ οἱ παρθένες κουρασμένες ἀποκοιμήθηκαν. Τὰ μεσάνυχτα ὁμως ἀκούγεται μιὰ φωνή: «Ἴδον ὁ νυμφίος ἔρχεται!» Ἐύπνησαν καὶ οἱ δέκα καὶ πῆγαν ν' ἀνάψουν τὰ λυχνάρια τους. Οἱ πέντε φρόνιμες ποὺ εἶχαν πάρει λάδι ἄναψαν τὰ λυχνάρια τους καὶ ἔτρεξαν νὰ συναντήσουν τὸν νυμφίο. Οἱ μωρές ἔτρεξαν στὰ σπίτια τους νὰ πάρουν λάδι. Ἦταν ἀργὰ πιά. Διότι, ὅταν ἐπέστρεψαν στὸ σπίτι τοῦ νυμφίου βρήκαν κλειστὴ τὴν πόρτα καὶ ἔμειναν ἔξω. Ἄς μιμηθοῦμε λοιπὸν τίς φρόνιμες παρθένες.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἦταν ἄξια τέκνα τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολήν:

«Ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μ' ἓναν βασιλιὰ πὺν μὲ μεγαλοπρέπεια ἔκαμε τὸ γάμο τοῦ γιοῦ του. Ἐστειλε τοὺς δούλους του νὰ φωνάξουν τοὺς καλεσμένους, ἀλλὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἦρθε. Γι' αὐτὸ ἔστειλε ἄλλους δούλους νὰ τοὺς καλέσῃ στὸ γάμο. Πάλι κανεὶς τοὺς δὲν φάνηκε.

Τότε ὁ Βασιλιὰς στενοχωρέθηκε πολὺ καὶ διέταξε τοὺς δούλους νὰ βγοῦν στὸ δρόμο καὶ νὰ καλέσουν ὅποιους βροῦν.

Σὲ λίγο οἱ αἰθουσες τῶν ἀνακτόρων γέμισαν καὶ κάθησαν ὅλοι στὸ τραπέζι τοῦ γάμου. Τότε ὁ Βασιλιὰς μεταξὺ τῶν καθημένων εἶδε καὶ ἓναν κακῶς ἐνδεδυμένον, καὶ τὸν ἐρώτησε πῶς μπῆκε μέσα. Ἐκεῖνος δὲν ἤξερε τί νὰ εἰπῇ καὶ ὁ Βασιλιὰς διέταξε νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ νὰ τὸν ρίξουν στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς Ἐρήμου».

Καὶ ὁ Χριστὸς τελείωσε τὴν παραβολὴν του ὡς ἐξῆς:

«Πολλοὶ οἱ καλεσμένοι στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί».

Στὴν Ἱερικὴν πὺν ἦρθε ὁ Ἰησοῦς, εἶχε μαζευτεῖ πολὺς κόσμος νὰ τὸν ὑποδεχτῇ. Εἶχε ἔλθει κι ἓνας πολὺ κοντὸς ἄνθρωπος, ὁ Ζακχαῖος. Ἦταν ἀρχιτελώνης καὶ εἰσπραττε τοὺς φόρους, καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι τὸν νόμιζαν ἀδικο. Προσπαθοῦσε νὰ ἰδῇ τὸν Ἰησοῦ. Ἦταν χαμηλὸς ὅμως καὶ δὲν μπορούσε. Ἀνέβηκε τότε πάνω σὲ μιὰ σκιά. Ὁ Χριστὸς περνώντας τὸν εἶδε. «Ζακχαῖε, τοῦ εἶπε, κατέβα κάτω, σήμερα θὰ μείνω στὸ σπίτι σου». Ὁ Ζακχαῖος κατέβηκε γεμάτος χαρὰ κι ὠδήγησε τὸ Χριστὸ στὸ σπίτι του. Οἱ Φαρισαῖοι κατηγοροῦσαν τώρα τὸν Ἰησοῦ γιατί διάλεξε ἓναν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο. Ὁ Κύριος ὅμως τοὺς εἶπε: «Ἦλθα νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ὄχι τοὺς δικαίους». Ὁ Ζακχαῖος εἶπε: «Κύριε, κι ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἁμαρτωλός. Μετανοῶ, σήμερα τὴ μισή περιουσία μου θὰ τὴ μοιράσω στοὺς φτωχοὺς. Κι ὅποιον ἀδίχησα τοῦ ἐπιστρέφω τετραπλάσια». Ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς. «Ζακχαῖε, ἡ σωτηρία ἦλθε στὸ σπίτι σου».

Μιά μέρα ο Ίησοῦς μὲ τοὺς μαθητὲς του σταμάτησε σ' ἓνα χωριὸ νὰ ξεκουραστῆ. Οἱ μητέρες ὁμως τοῦ χωριοῦ ποὺ ἔμαθαν ὅτι ἦρθε ὁ Χριστός, πῆραν τὰ παιδιὰ τους καὶ τὰ ἔφεραν νὰ τὰ εὐλογήσῃ ὁ Κύριος. Οἱ μαθητες δὲν ἄφηναν τίς μητέρες μὲ τὰ παιδιὰ νὰ πλησιάσουν, γιατί ὁ διδάσκαλος ἦταν κουρασμένος καὶ ἔπρεπε νὰ ἀναπαυθῆ. Ὁ Ίησοῦς ποὺ εἶδε τὰ παιδιὰ κι ἄκουσε τὰ λόγια τῶν μαθητῶν του εἶπε: «Ἀφήστε τὰ παιδιὰ νὰ ἔλθουν κοντά μου. Μὴν τὰ ἐμποδίζετε. Σ' αὐτοὺς ἀνήκει ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Πραγματικὰ σὰς μιλῶ, ἂν ἡ καρδιά σας δὲν γίνῃ σὰν τὴν καρδιά αὐτῶν τῶν ἀθῶων παιδιῶν, δὲν ἀξίζε νὰ εἰστε μαθητὲς μου». Ὑψωσε τότε ὁ Ίησοῦς τὰ χέρια του, χάιδεψε καὶ εὐλόγησε τὰ παιδιὰ ποὺ τὸν εἶχαν περικυκλώσει.

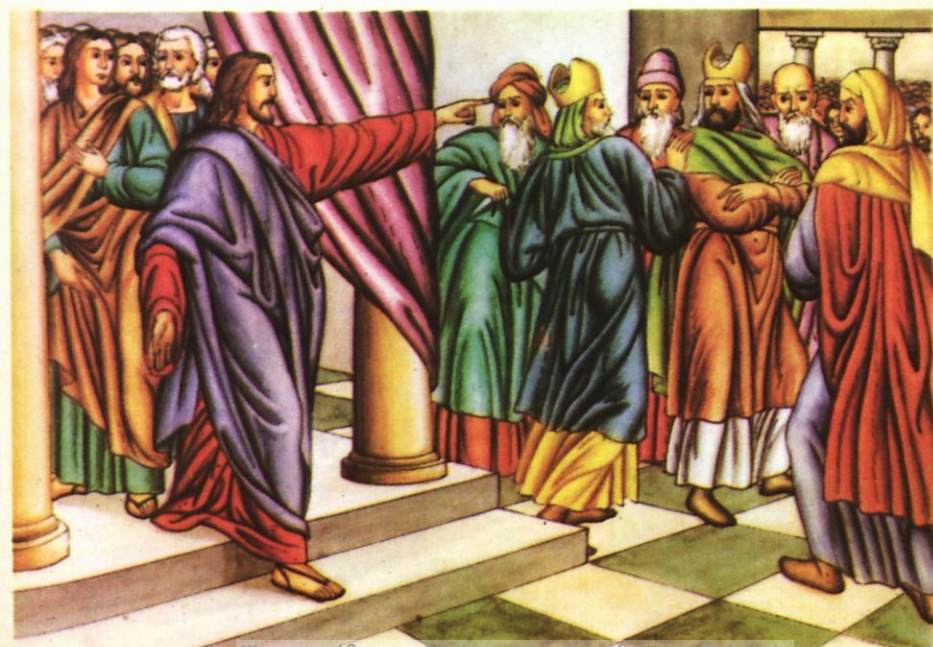
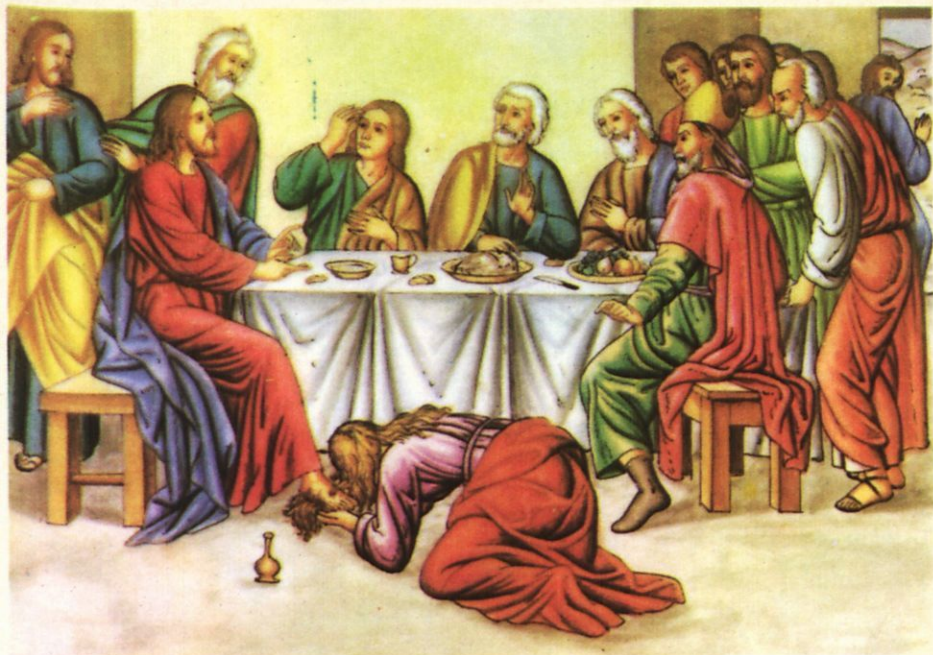
Οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Σαμαρεῖτες ἐπειδὴ εἶχαν θρησκευτικὲς διαφορές, ἦταν ἐχθροὶ μεταξύ τους. Καὶ μιὰ μέρα ποὺ ὁ Ίησοῦς ἀποφάσισε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, φτάνοντας στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, κάθησε νὰ ξεκουραστῆ. Ἐμεινε μόνος του στέλνοντας τοὺς μαθητὲς του γιὰ ψώνια. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἦρθε νὰ πάρῃ νερὸ μιὰ Σαμαρεῖτις. Ὁ Ίησοῦς τῆς ζήτησε νερό. Ἐκείνη παραξενεύτηκε. «Ἐσύ, ἓνας Ἰουδαῖος, πὼς ζητᾷς νερὸ ἀπὸ μιὰ Σαμαρεῖτιν;» Ὁ Ίησοῦς ἀπάντησε: «Ἄν γνώριζες ποιὸς σοῦ ζητᾷ νερό, θὰ ζητοῦσες νὰ σοῦ δώσῃ αὐτὸς νερό, ποὺ δὲν θὰ ξαναδιψάσῃς». Ὁ Ίησοῦς τῆς εἶπε καὶ ἄλλα. Ἡ Σαμαρεῖτις νόμισε πὼς ἦταν προφήτης καὶ τὸν ρώτησε: «Κύριε, ποῦ πρέπει νὰ λατρεύουμε τὸ Θεό; Στὸ βουνὸ τῶν Σαμαρειτῶν ἢ στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπως πιστεύουν οἱ Ἰουδαῖοι;». Ὁ Χριστὸς τῆς ἀπάντησε: «Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα, καὶ σὰν πνεῦμα εἶναι πανταχοῦ παρών». Ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ εἶπε πὼς αὐτὰ μιὰ μέρα θὰ τὰ ἐδίδασκε ὁ Μεσσίας. «Ἐγὼ εἶμαι, τῆς λέει ὁ Κύριος. Ἐκείνη ἔτρεξε στὴν πόλι κι εἶπε παντοῦ ὅσα τῆς εἶπε ὁ Ίησοῦς. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες πίστεψαν ἀκούγοντας τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου.

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς πῆρε μαζί του τοὺς μαθητάς του, Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ ἀνέβηκε νὰ προσευχηθῆ στὸ ὄρος Θαβώρ. Τὴν στιγμή πού ὁ Χριστὸς προσευχόταν μεταμορφώθηκε. Ἐλάμψε τὸ πρόσωπό του, ἀκτινοβόλησαν τὰ ρούχα του καὶ συζητοῦσε μὲ δυὸ ἄνδρες. Αὐτοὶ οἱ ἄνδρες ἦταν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας. Τὴν στιγμή ἐκεῖνη ὁ Πέτρος μὲ θάρρος πλησιάζει τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ λέει. «Κύριε, καλὰ εἶναι νὰ μείνουμε ἐδῶ. Νὰ στήσουμε καὶ τρεῖς σκηνές, μιὰ γιὰ σένα, μιὰ γιὰ τὸν Μωϋσῆ καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ἡλία». Τὴν ὥρα πού ὁ Πέτρος μιλοῦσε ἓνα σύννεφο σκέπασε καὶ τοὺς τρεῖς καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός. Εἰς Αὐτὸν νὰ ὑπακούετε!». Οἱ μαθητὲς φοβήθηκαν καὶ ἔπεσαν κάτω στὴ γῆ. Τοὺς πλησίασε τότε ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς λέει: «Σηκωθῆτε, μὴ φοβᾶστε!». Τοὺς εἶπε νὰ μὴ μαρτυρήσουν τίποτα σὲ κανέναν ἀπ' ὅτι εἶδαν. Τὴν μεταμόρφωσι τοῦ Σωτῆρος τὴν ἐορτάζουμε στὶς 6 Αὐγούστου.

Ὁ Χριστὸς βρίσκεται ἀκόμα στὴ Βηθανία, ἐκεῖ ὅπου ἔχει ἀναστήσει τὸ Λάζαρο. Πλησιάζει τὸ Πάσχα καὶ σκέφτεται νὰ γιορτάσῃ στὰ Ἱεροσόλυμα μαζί μὲ τοὺς μαθητάς του. Ξεκινᾷ. Ἀπ' ὅπου περνᾷ βγαίνουν ἄνθρωποι καὶ τὸν ὑποδέχονται. Προτοῦ εἰσέλθουν στὰ Ἱεροσόλυμα, στέλνει δυὸ μαθητὰς του καὶ τοῦ φέρουν ἓνα γαϊδουράκι. Ἀνεβαίνει στὴ ράχι του καὶ πορεύεται πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα. Πλησιάζει. Τὸν περιμένει ἀμέτρητος λαός. Οἱ δρόμοι εἶναι γεμάτοι ἀπὸ κόσμο. Ἀπ' ὅπου περνᾷ τοῦ στρώνουν βαγιόκλαρα καὶ ψάλλον: «Ὡσαννά. Ἐὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος. Ὡσαννά Υἱὲ τοῦ Δαβίδ». Μονάχα οἱ κακοὶ Φαρισαῖοι κοιτοῦσαν μὲ μανία αὐτὴ τὴ θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα.

41 Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κάποτε ένας Φαρισαῖος ὀνόματι Σίμων κάλεσε τὸν Χριστὸ στὸ σπίτι του. Ἐνῶ ἔτρωγαν ἦρθε μία ἀμαρτωλὴ γυναῖκα μὲ ἀκριβὸ μύρο καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸν Κύριο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ περιποιεῖται, μὲ τὸ πανάκριβο μύρο ποῦ κρατοῦσε. Ὁ Κύριος δεχόταν τὶς περιποιήσεις τῆς ἀμαρτωλῆς γυναίκας. Ὁ Φαρισαῖος ἄρχισε νὰ ἀγανακτῆ γιατί ὁ Χριστὸς δεχόταν αὐτὲς τὶς περιποιήσεις. Τότε γύρισε στὸν Σίμονα καὶ τοῦ εἶπε:

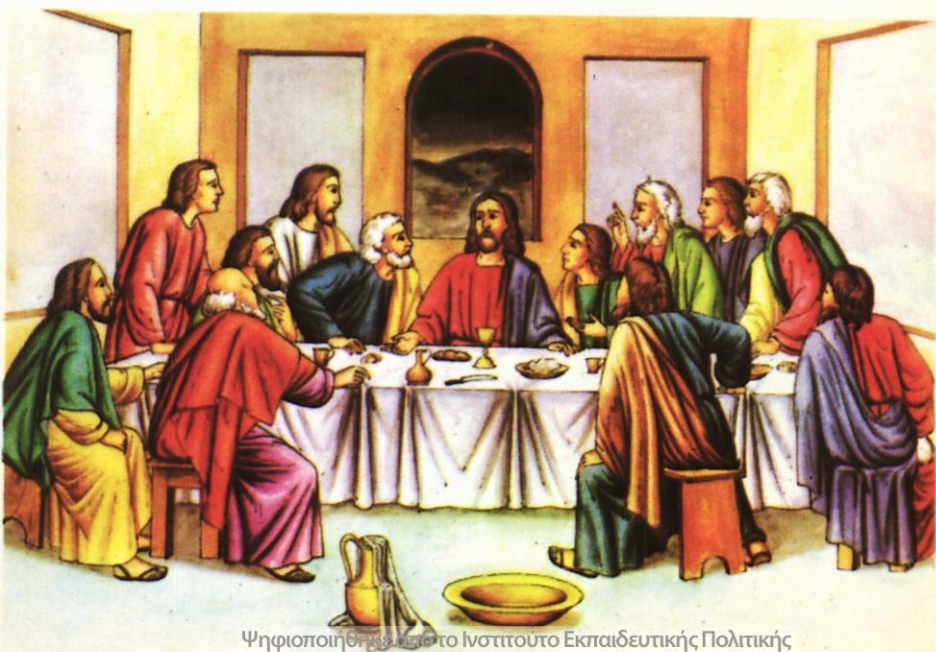
«Δύο ἄνθρωποι χρωστοῦσαν σὲ κάποιον χρήματα. Ὁ ἓνας πολλὰ καὶ ὁ ἄλλος λίγα. Ὁ δανειστὴς μιὰ μέρα τοὺς φώναξε καὶ τοὺς χάρισε τὰ χρήματα ποῦ τοῦ χρωστοῦσαν. Πές μου Σίμονα ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ὀφειλέτας θὰ χαρῆ περισσότερο;». Νομίζω ἀπήντησε ὁ Σίμων, ἐκεῖνος ποῦ χρωστοῦσε τὰ πῶς πολλά. Σωστά, εἶπε ὁ Χριστὸς. «Καὶ σὺ, ἐνῶ μὲ προσκάλεσες στὸ σπίτι σου δὲν μοῦ φέρθηκες καλά. Γι' αὐτὸ σοῦ λέω, χαρίζονται τὰ πολλὰ χρέη της, εἶναι δηλαδὴ συγχωρημένες οἱ ἀμαρτίες της». Γυρίζοντας στὴ γυναῖκα τῆς εἶπε: «Εἶναι συγχωρημένες οἱ ἀμαρτίες σου. Ἡ πίστι σου σ' ἔσωσε. Πήγαινε στὸ καλὸ».

42 Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΛΕΓΧΕΙ ΤΟΥΣ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥΣ

Ὁ Χριστὸς εἶχε ἐπιστρέψει στὴν πόλι Βηθανία. Ἐκεῖ ἦρθαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ τοῦ ἔκαναν διάφορες ἐρωτήσεις. Ὁ Χριστὸς ὁμως τοὺς ἀποστόμωσε μὲ τὶς ἀπαντήσεις Του καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ σπαύσουν γυρνώντας στὸ πλῆθος. Εἶπε νὰ προσέχουν τοὺς Φαρισαίους γιατί ἄλλα διδάσκουν καὶ ἄλλα κάμουν.

Γύρισε τότε πρὸς τοὺς Φαρισαίους λέγοντας «ἀλλοίμονο σας ὑποκριταί». Προσέχετε τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα καὶ ἀδιαφορεῖτε γιὰ τὰ μεγάλα. Μοιάζετε μὲ τάφους ἐξωτερικῶς ἀσβεστωμένους, καὶ ἐσωτερικῶς γεμάτοι βρωμιά. Εἰστε γεμάτοι ὑποκρισία, ψευτιά, μοιάζετε σὰν φῖδια γεμάτα δηλητήριο.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ θὰ τιμωρηθῆτε αὐστηρὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Κύριος βγήκε ἀπὸ τὸ Ναὸ καὶ μὲ τοὺς μαθητὰς Του ἀνέβηκε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ ἔμεινε τὴν ὑπόλοιπη μέρα. Τὸ βράδυ κατέβηκε στὴν πόλι Βηθανία.

ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Στὴ Βηθανία ὁ Χριστὸς ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα προετοιμάζοντας τοὺς μαθητὰς Του γιὰ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ πάθῃ.

Τὸ Μεγάλον Συνέδριον τῶν Ἑβραίων τὸ ἀποτελοῦσαν 71 δικασταὶ ἀρχιερεῖς, Γραμματεῖς μὲ πρόεδρον τὸν Ἀρχιερέα τοῦ χρόνου ἐκείνου. Μαζεύθηκαν ὅλοι στὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέα (Καϊάφα) καὶ ὁμόφωνα ἐνέκριναν νὰ πιάσουν καὶ νὰ θανατώσουν τὸν Χριστό. (Μ. Τετάρτη). Κατὰ τὰ μεσάνυχτα παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸ Συνέδριον ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης λέγοντας. «Τί θὰ μοῦ δώσετε νὰ σᾶς παραδώσω ἐγὼ τὸν Χριστό». Δέχτηκαν μὲ χαρὰ τὴν πρότασιν τοῦ Ἰούδα δίδοντάς του τριάκοντα ἀργύρια. Ἀνέλαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ κρυφὰ τὴ νύχτα στὸ μέρος ποῦ θὰ βρισκόταν ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ τὸν πιάσουν, χωρὶς νὰ πάρῃ εἶδησι ὁ λαὸς καὶ ἐξεγερθῆ.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Ἦταν Πέμπτη. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς θὰ ἦταν σταυρωμένος ὅταν θὰ ἑορταζόταν τὸ Πάσχα, εἶπε νὰ κἀνῃ τὸ Πάσχα τὴν Πέμπτη μὲ τοὺς μαθητὰς του. Ἀνέβηκαν στὸ ὑπερῶον ἐνὸς φιλικοῦ σπιτιοῦ. Τὸ τραπέζιν τοὺς περιέμενε στρωμένο. Ὁ Ἰησοῦς πρῶτα ἔπλυνε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν γιὰ νὰ τοὺς διδάξῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην. Ὑστερα κάθισαν νὰ φᾶνε. Μοίρασε τὸ ψωμὶ λέγοντας: «Λάβετε, φάγετε, αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα μου». Ὑστερα τοὺς ἔδωσε κρασί: «Πιεῖτε ὅλοι, αὐτὸ εἶναι τὸ αἷμα μου, τῆς Καινῆς Διαθήκης, ποῦ θὰ χυθῆ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἁμαρτωλὴν ἀνθρωπότητα». Καὶ κεῖ ποῦ ἔτρωγαν εἶπε. «Κάποιος ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ προδώσῃ!». Ταράχθηκαν οἱ μαθητῆς. Ρωτοῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ὁ Κύριος εἶπε «Εἶναι ἐκεῖνος ποῦ θὰ δώσῃ τὸ ψωμὶ βουτηγμένον στὸ κρασί». Καὶ λέγοντας αὐτὰ δίδει τὸ ψωμὶ στὸν Ἰούδα. «Ὅ,τι ἔχεις νὰ κἀνης κάνετο τὸ γρηγορότερον...» τοῦ λέει. Ὁ Ἰούδας ἔφυγε μέσα στὴ νύχτα....

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΣΤΗ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ ΚΑΙ Η ΣΥΛΛΗΨΙ ΤΟΥ

Ὁ Χριστὸς μετὰ τὸ φαγητὸ συμβούλευσε τοὺς μαθητὰς του νὰ εἶναι πάντα ἀγαπημένοι κί Ἀυτὸς θὰ βρῖσκεται πάντοτε κοντά τους. Γονάτισε καὶ προσευχήθηκε στὸν Θεό. Κατόπιν πῆρε τοὺς ἑνδεκα μαθητὰς του καὶ ἀνέβηκε στὸ ὄρος τῶν ἑλαιῶν. Μείνετε ἐδῶ καὶ ἀγρυπνήστε μαζί μου. Τότε ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ καὶ ἄρχισε νὰ λέει: «Πάτερ μου ἂν εἶναι δυνατό ἕς μὴ πῶ αὐτὸ τὸ ποτήρι τοῦ θανάτου. Ἄλλὰ ἂς μὴ γίνῃ ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλὰ ὅπως θέλεις Ἐσύ».

Γύρισε καὶ βρῆκε τοὺς τρεῖς μαθητὰς του νὰ κοιμοῦνται βαριά. Τοὺς ξύπνησε, καὶ πῆγε πάλι νὰ προσευχηθῆ. Ὅταν ξαναγύρισε πάλι κοιμόντουσαν βαριά. Πῆγε γὰ τρίτη φορὰ νὰ προσευχηθῆ. Τότε φωνὲς ἀκούστηκαν καὶ ἔφτασε ὁ Ἰούδας μὲ τοὺς στρατιῶτες. Ξύπνησαν οἱ μαθητὲς τρομαγμένοι καὶ ὁ Χριστὸς ἐρώτησε τοὺς στρατιῶτες τί ζητοῦν. Προχώρησε ὁ Ἰούδας καὶ τὸν φίλησε λέγοντας «Χαῖρε Ραββί». Τότε οἱ στρατιῶτες συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Πέτρος ἔβγαλε τὸ μαχαίρι κί ἔκοψε τὸ δεξιὸ αὐτὶ τοῦ ὑπηρέτη τοῦ Ἀρχιερέα. Ὁ Χριστὸς μάλωσε τὸν Πέτρο, πῆρε τὸ κομμένο αὐτὶ καὶ θεράπευσε ἀμέσως τὸν ὑπηρέτη.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ἀπὸ τὴ Γεθσημανὴ οἱ στρατιῶτες ἔφεραν τὸν Χριστὸ στὸ σπίτι τοῦ Ἄννα. Ὁ Ἄννας ἄρχισε νὰ ρωτᾷ τὸν Χριστὸ γὰ τὴ διδασκαλία Του. Ἐκεῖνος ἀπήντησε ὅτι ὁ λαὸς γνωρίζει τί ἀκριβῶς δίδασκε. Τότε ἓνας ὑπηρέτης τοῦ Ἄννα ράπισε τὸν Κύριο. Διέταξε ὁ Ἄννας νὰ ὀδηγήσουν τὸν Χριστὸ στὸν Ἀρχιερέα Καϊάφα.

Μόλις ἔφεραν τὸν Χριστὸ, παρουσιάστηκαν μερικοὶ ψευδομάρτυρες νὰ καταθέσουν ἐναντίον Του. Ὁ Καϊάφας ἄκουσε τίς κατηγορίες, σηκώθηκε καὶ μπρὸς σὲ ὄλους Τοῦ εἶπε: «Σὺ ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μοῦ πῆς ἂν Σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Καὶ ὁ Κύριος ψύχραιμα ἀπάντησε: «Ναί, ἐγὼ εἶμαι».

Γύρισε στὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου λέγοντας: «Σεῖς ἀκούσατε τὴν ἀπάντησίν Του, ποιά εἶναι ἡ γνώμη σας;» Ὅλοι φώναξαν. Ἐνοχος, ἔνοχος.

Μετὰ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση, ἔφεραν τὸν Χριστὸ στὴν αὐλή, ἄλλοι Τὸν ἔφτυναν, ἄλλοι τοῦ ἔκλειναν τὰ μάτια καὶ τοῦ ἔλεγαν, «προφήτεψε Χριστὲ ποιὸς σὲ χτύπησε». Ὁ Κύριος τὰ ὑπέμενε ὅλα αὐτά, ὥσπου Τὸν πῆγαν στὴ φυλακὴ μέχρι νὰ ξημερώσῃ.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης εἶχαν ἀκολουθήσει τὸν Χριστὸ στὸ σπίτι τοῦ Ἄννα. Τότε ρώτησαν τὸν Πέτρο, μήπως εἶσαι ἐσὸ μαθητῆς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ; «Ὁχι», εἶπε ὁ Πέτρος. Ἐπλησίασε ἕνας ὑπηρέτης τοῦ Ἀρχιερέα καὶ μπροστὰ σὲ ἄλλους τοῦ εἶπε: «Τί λές, σὲ εἶδα μαζί Του στὸν κῆπο». Ὁ Πέτρος ταράχθηκε περισσότερο καὶ ἄρχισε νὰ καταριέται. Τὴν στιγμή ἐκείνη λάλησε ὁ πετεινός. Εἶχε τελειώσει ἡ ἀνάκριση καὶ ἔφεραν τὸν Χριστὸ στὴν αὐλή. Περνώντας μπροστὰ ἀπὸ τὸν Πέτρο ὁ Χριστὸς τὸν κοίταξε. Ὁ Πέτρος θυμήθηκε τὰ λόγια Του. «Πρὶν λαλήσει ὁ πετεινός, θὰ μ' ἀρνηθῆς τρεῖς φορές». Ὁ Ἰουδᾶς ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Χριστὸς καταδικάστηκε, μετανοιωμένος ἐπέστρεψε στοὺς Ἀρχιερεῖς τὰ «τριάκοντα» ἀργύρια λέγοντας: «Ἀμάρτησα γιὰτὶ σᾶς παρέδωσα ἕναν ἄθῳο». Πῆγε στὸ Ναὸ ἀπελπισμένος ζητώντας τί; Ἐφυγε τρέχοντας καὶ βρέθηκε κρεμασμένος σ' ἕνα δένδρο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Οἱ Ἀρχιερεῖς μὲ τὰ «τριάκοντα» ἀργύρια ἀγόρασαν ἕνα χωράφι, γιὰ νὰ θάβουν τοὺς ξένους πού τὸ ὀνόμασαν «ἀγρός αἱματος».

Τὸ πρωτὶ τῆς Μ. Παρασκευῆς ὁδήγησαν τὸν Κύριο στὸ πραιτώριο πού ἔμενε ὁ Ῥωμαῖος διοικητῆς Πόντιος Πιλάτος.

Ἀφοῦ κουβέντιασε μαζί του ὁ Κύριος, ὁ Πιλάτος κατάλαβε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἄθῳος. Γύρισε στὰ πλήθη τῶν Ἑβραίων καὶ εἶπε ὅτι δὲν βρίσκει καμμιὰ ἐνοχή.

Παρ' ὅλες τὶς φωνές ὁ Πιλάτος πρότεινε νὰ Τὸν μαστιγώσῃ καὶ νὰ Τὸν ἀπολύσῃ. Ἐκεῖνοι φώναζαν: «Σταύρωσον, σταύρωσον». Παρουσίασε τότε ἕναν κακοῦργο ὀνόματι Βαραββᾶ καὶ σκέφτηκε νὰ ἀπολύσῃ τὸν Χριστό, ρωτώντας τὸν ὄχλο ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο ν' ἀπολύσῃ. Τὸν Βαραββᾶ ἢ τὸν Χριστό; Ὁλος ὁ ὄχλος φώναξε. Τὸν Βαραββᾶ καὶ νὰ σταυρώσῃ τὸν Χριστό. Ὁ Πιλάτος ὅταν ἄκουσε τὰ πλήθη φοβήθηκε μήπως καὶ τὸν κατηγορήσουν στὸν αὐτοκράτορα τὸν Καίσαρα, ἔνιψε τὰ χέρια του καὶ εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι ἄθῳος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου αὐτοῦ· σεῖς εἶστε ὑπεύθυνοι». Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι φώναζαν. «Τὸ αἷμα Του ἂς πέσῃ σ' ἐμᾶς καὶ στὰ παιδιά μας». Ἔτσι ὁ Πιλάτος ἀπέλυσε τὸν Βαραββᾶ καὶ παρέδωσε στοὺς Ἰουδαίους τὸν Χριστό. Ἡ ὥρα ἦταν 9 πρωτὶ τῆς Μ. Παρασκευῆς.

Ἐκδόσεις εὐα

ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ
ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ ΕΠΟΠΤΙΚΑ ΚΑΙ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

1. ΛΕΥΚΩΜΑ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ Γ' ΤΑΞΕΩΣ
2. ΛΕΥΚΩΜΑ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ Δ' ΤΑΞΕΩΣ
3. ΛΕΥΚΩΜΑ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ Ε' ΤΑΞΕΩΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ : ΙΕΡ. ΜΟΥΡΤΖΟΥΚΟΥ
ΚΕΙΜΕΝΑ: ΘΑΝ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ
4. ΛΕΥΚΩΜΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ Γ' ΤΑΞΕΩΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ : ΙΩΑΝ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΕΙΜΕΝΑ : ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΥΒΑΛΙΑ -
ΓΟΥΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
5. ΛΕΥΚΩΜΑ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ Δ' ΤΑΞΕΩΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ : ΙΩΑΝ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΕΙΜΕΝΑ : ΘΑΝ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ
6. ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΗ
7. ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΘΜΗΣΗ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ : ΙΕΡ. ΜΟΥΡΤΖΟΥΚΟΥ

Ε. ΚΙΝΤΗΣ - Ν. ΖΑΝΑΚΗΣ Ο.Ε.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 41 - ΑΘΗΝΑΙ Τ, 112

ΤΗΛ. 545-845